

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 44
16 de gener de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 24

SUMARI

Dossier

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de delegació a la Generalitat de Catalunya de la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya (tram. 270-00009/10)

p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 24

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de delegació a la Generalitat de Catalunya de la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya (tram. 270-00009/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt. Proposta de tramitació en lectura única i debat i votació del text presentat (BOPC 221, 7).

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de delegació a la Generalitat de Catalunya de la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya (tram. 270-00009/10)

Iniciem avui el quart període de sessions d'aquesta desena legislatura amb la celebració d'aquest Ple extraordinari, sol·licitat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt.

El primer i únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és el debat i votació de la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de delegació a la Generalitat de Catalunya de la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya.

Abans de donar la paraula per posicionar-se sobre la iniciativa, i atesa la sol·licitud presentada pels grups parlamentaris promotors de la proposta, d'acord amb els articles 126 i 154.2 del Reglament procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquesta iniciativa legislativa.

Es pot aprovar per assentiment, la tramitació en lectura única? –haig de fer la pregunta, eh? *(Pausa.)*

En cas contrari, passarem a la votació. I crido a votació, no sigui que hi hagi algun diputat o diputada que estigui fora.

Em permetran que abans saludi la diputada Marta Llorens. *(Aplaudiments.)* Estem molt contents que es-

tigués amb nosaltres, que facis bona cara i que et recuperis del tot en aquest any 2014.

S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única i que els vots negatius són en contra. Ho dic perquè a vegades hi ha algun despistat o despistada.

Per tant, comença la votació.

Queda aprovada, la tramitació en lectura única d'aquesta iniciativa, per 87 vots a favor i 45 en contra.

A continuació, procedirem ara al debat, que, segons la seqüència acordada a la Junta de Portaveus, iniciarem amb les intervencions dels grups parlamentaris de major a menor i acabarem pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per un temps màxim de quinze minuts cada grup. En acabar el debat, sotmetrem a votació el text de la proposta, que, d'acord amb l'article 154.3 del Reglament, ha d'obtenir la majoria absoluta, atès que és una matèria que es refereix a l'article 150.2 de la Constitució.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, autoritats que ens acompanyen, membres de la societat civil, ciutadans. Avui entenem que torna a ser un dia clau en el procés perquè el poble de Catalunya pugui votar en un referèndum sobre el futur del país el proper 9 de novembre. Perquè avui, és avui per primera vegada que el Parlament de Catalunya abandona una sèrie de línies declaratives a favor del dret a decidir, abandona el fet de només fer declaracions de suport al dret a decidir i passa directament a exercir aquest dret a decidir. Avui és el primer pas, i l'estem fent des de l'òrgan que té màxima legitimitat democràtica al nostre país, el Parlament de Catalunya.

Avui és un dia en què el Parlament de Catalunya també farà un pas endavant per donar compliment al mandat democràtic de les passades eleccions del 25 de novembre, un mandat democràtic que hem de recordar incessantment, que diu que un 80 per cent dels ciutadans de Catalunya volen que es convoqui un referèndum per decidir el futur del país. Tenim plena i absoluta legitimitat democràtica per fer aquest pas. Que tothom se senti fort avui, tothom; que tothom se senti fort, que fem el que toca.

Per això avui tots aquells que sentim que tenim l'obligació de donar compliment a aquest mandat de les eleccions també ens sentim absolutament lleials i coherents. Per això avui tots aquells que sentim que tenim el deure permanent en la política de posar les institucions públiques, com el Parlament de Catalunya, al servei dels ciutadans ens sentim plenament útils i reconfortats. Per això avui tots aquells que sentim o que estem en la política perquè entenem que és aquell instrument que ha de permetre ajudar els nostres ciutadans també ens sentim gratificats, perquè avui estem al costat dels ciutadans. Per això avui tots aquells que

ens sentim amb la necessitat que els nostres ciutadans votin i escullin el futur, el millor futur per al seu país, avui també ens sentim més demòcrates que mai.

I avui, els que ens sentim amb la necessitat de defensar a ultrança, allà on sigui, els drets i les llibertats polítiques dels nostres ciutadans, avui premerem el botó verd, amb absoluta fermesa. I avui tots aquells que sentim això també ens sentim més forts que mai per defensar el dret a decidir allà on toqui.

I això ho fem convençuts que defensant un referèndum, defensant el dret de vot, estem defensant *totes* les opcions polítiques, perquè en un referèndum tothom hi és representat i tothom té llibertat per votar a favor o en contra de la proposta que presenta el referèndum. De fet, els referèndums són la millor expressió de la regla de la majoria. Qui té por d'un referèndum? –qui té por d'un referèndum? Potser aquells que no tenen o que intueixen que no tenen la majoria per guanyar-lo; és lògic. El que no és lògic és que aquells que tenen por de no guanyar un referèndum immediatament el vulguin prohibir, es converteixin en antidemòcrates. Aquests han de saber que els ciutadans de Catalunya són més demòcrates que ells mateixos, perquè estan absolutament disposats a acatar el resultat d'un referèndum.

Per això avui, els que direm que sí també ens sentim amb molta tranquil·litat de defensar l'opció que és la més inclusiva de totes, perquè l'exercici de la democràcia, des de la llibertat individual de cadascú de nosaltres, des dels drets polítics de cadascú de nosaltres..., des d'aquesta llibertat, sabem que oferim l'oportunitat que permet a tots els ciutadans expressar la seva opinió.

Per això els que avui sentim tot això tan coherent, tan útil, tan reconfortant i tan gratificant, avui, els que ens sentim més demòcrates que mai, nosaltres també creiem que estaríem més acompanyats que mai, perquè avui no podia fallar ningú –ningú. Nosaltres pensàvem que avui no hi podien faltar tots aquells partits o tots aquells diputats, des dels seus escons, que les passades eleccions al Parlament de Catalunya van defensar que els ciutadans votessin per escollir el seu futur. Avui no pot fallar *cap* diputat que es va presentar sota un programa electoral que prometia posar el futur d'aquest país en mans dels ciutadans. Primer de tot, perquè és un tema de coherència electoral, perquè les promeses electorals en democràcia representativa s'han de complir. I en segon lloc, perquè entenem que no ha de costar gaire defensar allò que és tan essencial en democràcia, que és el dret de vot.

En aquest sentit, creiem que avui podíem posar color a una foto que molts de nosaltres, almenys els de la meua generació, vam veure en blanc i negre encara. Pensàvem que podia ser un dia per recuperar aquella fraternitat que va ajuntar moltes generacions en la defensa de les llibertats democràtiques d'aquest país, la fraternitat de tots els que van lluitar perquè poguéssim votar, gent que venia d'altres parts de l'Estat espanyol i gent d'aquí que es van donar la mà, ja fa molts anys, conjuntament, per lluitar contra el franquisme, per recuperar el dret de vot, per recuperar les llibertats democràtiques, persones que en el seu moment van posar en risc la seva família, que van anar a la presó o que

fins i tot van donar tot el que tenien per la democràcia. Avui creiem que també podíem haver fet possible un gest de suma a favor dels drets i les llibertats democràtiques del nostre país, perquè, en definitiva, ens trobem davant d'una altra transició política i democràtica.

Molts descendents, hereus polítics, segones generacions, ja van fer aquest gest explícit el passat 25 de novembre, van decidir tornar a votar per decidir. Perquè el dret a decidir va ser l'opció majoritària per excel·lència, va ser l'opció transversal per excel·lència a les urnes, i avui tots, des de cada escó, havíem d'estar-hi a l'alçada.

I amb això és evident que emplaço tots els diputats del Partit Socialista de Catalunya, i els emplaço amb la lleialtat d'aquest mandat democràtic del 25 de novembre. Però també els emplaço amb l'absoluta tranquil·litat que si una cosa defensem avui és la seva argumentada i justificada via legal i pactada. Estem defensant la via legal i pactada. És la seva via, és la de l'acord pel referèndum, és la via de l'article 150.2.

Perquè el que tornem a fer avui és donar una altra oportunitat, senyors del Partit Popular, el que tornem a fer avui és tornar a donar una altra oportunitat al Govern espanyol. Els tornem a emplaçar perquè acceptin un acord, i perquè aquest acord estigui dintre la llei, dins del marc legal i dins del marc constitucional. Perquè hi han les vies, i només depèn de vostès que existeixi aquest acord per fer un referèndum el proper 9 de novembre.

I això no només ho vol el PSC. Ho volen la majoria de catalans que van votar a favor del dret a decidir; volen que hi hagi un acord perquè els catalans puguin fer aquest referèndum el 9 de novembre. I també ho vol la gent d'Esquerra Republicana; volem arribar a un acord mitjançant el diàleg i la negociació amb el Govern espanyol per celebrar aquest referèndum, perquè sabem que és només una qüestió de voluntat política, no hi ha cap impediment legal ni jurídic.

Ara bé, també els vull dir que per part del Govern espanyol, senyors del Partit Socialista de Catalunya, no responen. I que això d'avui, de demanar el traspàs d'aquesta facultat per convocar el referèndum, ho hauríem pogut fer al voltant d'una taula, asseguts en una taula. Hauríem pogut acordar tranquil·lament amb el Govern espanyol, des de les institucions públiques catalanes, l'aplicació de l'article 150.2. No hauria fet falta la tramitació parlamentària, només per a aquells aspectes tècnics, perquè és una qüestió de voluntat política. L'article 150.2 s'hauria pogut aplicar a la britànica, que és el que vostès demanen, senyors del Partit Socialista de Catalunya.

Ara bé, és evident que això resulta certament, de vegades, complicat; això sembla que de vegades sigui un somni, de somiar truites. Perquè nosaltres ja hi podem anar posant voluntats, bona fe, diàleg, negociació, mandats democràtics, manifestacions, vies al carrer i tot el suport social que faci falta, que el Govern espanyol no respon ni al diàleg, ni a la negociació... Bé, respondre, respondre, sí que respon. Diu moltes coses, i en fa moltíssimes d'altres: retallades als pressupostos de la Generalitat que malmeten el nostre benestar; im-

pugnacions al tribunal polític; amb les reformes legals que està fent, minva absolutament el benestar social del nostre país, les capacitats de decisió i l'autogovern; ens liquida el sistema d'immersió lingüística –per cert, aquella altra cosa que tots plegats també vam defensar junts de la mà i que aquí no podem fallar, perquè el sistema d'immersió lingüística és un sistema de cohesió social al nostre país.

Un govern espanyol que respondre sí que respon, fa més que això i tot: ens respon amb un tracte desigual i injust des d'un punt de vista social, econòmic, financer, cultural, nacional que a la resta de comunitats autònomes. Sí, de fet, aquest és el clima que està generant el Govern espanyol perquè hi pugui haver diàleg, negociació i un acord per al referèndum. I, és clar, és difícil pensar que aquest acord hi pugui ser.

Respecte a la demanda de fer un referèndum, ja sabem com ens respon, el Govern espanyol, amb la cançó de l'enfadós, no?: «Això és il·legal, és inconstitucional, no es pot fer, és impossible», etcètera.

És en aquest context que resulta realment somiar truites un pacte amb el Govern perquè puguem fer, evidentment, aquest referèndum el 9 de novembre. I és per això, de fet, que avui som aquí, iniciant des del Parlament de Catalunya, a través d'una via unilateral..., perquè som nosaltres que hem decidit l'exercici de l'article 150.2, l'exercici del dret a decidir, sense aquest acord previ que sembla realment impossible. I també els diem avui al Govern espanyol que aquesta és l'última oportunitat per respondre, perquè ja ho haurem intentat tot –ja ho haurem intentat tot. Per tant, tenen l'oportunitat de respondre amb absoluta responsabilitat.

En països amb tradició i maduresa democràtica això no faria falta. Hi insisteixo: no faria falta d'arribar a l'extrem d'actuar de forma unilateral avui des del Parlament de Catalunya per defensar la democràcia. A l'Estat espanyol, sí, és absolutament necessari. De fet, hem de defensar sols la democràcia des d'un estatut aprovat al Parlament de Catalunya, des de moltes, moltíssimes decisions preses al Parlament de Catalunya, i fins i tot un procés de pau amb passos explícits i suport internacional també s'ha de basar en passos unilaterals. Aquesta és la democràcia que coneixem de l'Estat espanyol: deficient, segrestada, negada i, moltes vegades, només a títol virtual.

A diferència del PSC, hi ha altres partits polítics, altres diputats que pensen que aquest pas és absolutament innecessari, aquest que fem avui, perquè intueixen que la resposta, clar, serà negativa, no?, en aquest context polític que tenim, i que, per tant, això pot ser una pèrdua de temps i esforços. Mirin, la gent d'Esquerra Republicana també hem tingut aquesta sensació moltes vegades, perquè d'intentar al Congrés espanyol que es produeixi una votació a favor del dret a decidir de Catalunya em sembla que en som els pioners, en aquesta legislatura. Fins a un màxim o un mínim de dotze vegades, hem demanat que es votés a favor del dret a decidir al Congrés espanyol, i la resposta sempre ha estat la mateixa: «No.»

Però també sabem que en ple procés cal fer aquest pas. Potser és innecessari, perquè la resposta serà ne-

gativa, però cal fer-lo. Cal demanar una vegada més al Govern espanyol que ens deixi fer un referèndum, i cal fer-ho per les vies legals, perquè existeixen, dins del marc legal espanyol. Cal fer-ho ara, perquè la resposta del Govern espanyol és ara que tindrà vigència en ple procés. I cal fer-ho ara per guanyar tota la legitimitat democràtica per fer els passos que hauran de venir a darrere, si, com ens pensem, el Govern espanyol torna a dir una vegada més que no.

Davant la manca de diàleg i negociació del Govern espanyol, davant aquesta manca de diàleg i negociació, cal que la seva negativa sigui explícita al Congrés espanyol, doni la volta al món, perquè això ens carrega de raons i ens legitima a continuar en el nostre camí, i, sobretot, perquè, al costat de la democràcia i per defensar el dret a vot, això desperta totes les complicitats demòcrates fronteres enllà.

Esquerra Republicana s'avé avui a aquest pas, i votarem un sí amb fermesa i convicció. Per què? Perquè també tenim un compromís amb la data i la pregunta. Perquè sabem que hem omplert de contingut aquest referèndum, pel qual avui demanen que se'ns traspassin les facultats per poder-lo convocar. Perquè aquest pas que fem avui neix amb una data de caducitat, neix amb una data, que es diu «9 de novembre», o encara millor dit, neix amb una data de caducitat que són els quaranta-cinc dies, aproximadament, que haurem de convocar abans del 9 de novembre per poder celebrar aquest referèndum. Tenen temps per respondre si hi ha acord per celebrar el referèndum el 9 de novembre, perquè nosaltres tinguem temps per convocar-lo per les vies legals que considerem pertinents.

I el que és més important: sabem que avui demanarem –el demanem– el traspàs de la facultat de convocar aquest referèndum perquè també té contingut i és un referèndum sobre una opció política, sobre la independència, en què tots vostès estan representats. És un «sí» o és un «no». Per això, ara sabem que podem estar d'acord a demanar aquesta transferència, perquè sabem de què anirà aquest referèndum el 9 de novembre.

I Esquerra sempre hi serà, en tots aquells passos que, per molt simbòlics que siguin, els passos, perquè intuïm la resposta, es tracta de sumar, perquè quants més siguem junts fins al final, més credibilitat donem a tot el procés.

Dit això, si l'Estat espanyol no respon a aquesta oportunitat, tornem-ho a dir: farem tot el que estigui al nostre abast des de les nostres institucions públiques catalanes per donar compliment al mandat democràtic, i torno a subratllar «mandat democràtic», perquè ja tenim un mandat democràtic de les urnes, ja tenim legitimitat que cobreix les nostres institucions i les nostres accions polítiques. Per tant, farem tot el que estigui a les nostres mans per celebrar aquest referèndum.

I si, fins i tot així, el Govern espanyol continua girat d'esquena i actuant en contra d'aquest mandat democràtic, estic convençuda que el poble de Catalunya, que una gran majoria de nosaltres, ens tornarem a donar les mans i farem possible que els ciutadans de Catalunya votin. Volem votar. Votar és democràcia i no hi ha cap llei en el nostre país que prohibeixi votar.

I, al final, guanyarem, perquè tots els pobles tenen el dret a decidir el marc polític que els correspon. Un poble ha de ser el que els seus ciutadans decideixin exercint la seva llibertat i la seva democràcia. I aquest és un dret reconegut, és un dret inalienable, és un dret que no prescriu i que pertany a tots els pobles, i no hi ha res que es pugui contraposar a això, al fet que un poble decideixi en un referèndum un marc polític, fins i tot, si aquest marc polític es diu «independència». No hi ha cap límit a la legitimitat democràtica d'un poble, no ho són ni la unitat de l'Estat, ni la integritat territorial, ni la immutabilitat d'aquesta Constitució, ni l'ús de la força. De fet, la democràcia i la llibertat són valors universals, són principis democràtics universals per sobre de la unitat, la territorialitat i tots els altres arguments que moltes vegades se'ns tiren en contra.

Acabo. Senyors del Govern espanyol, senyors del PP, tenen l'última oportunitat de resoldre aquesta tensió política democràticament. La negativa i l'amenaça no porten enlloc. Facin-ho. Vostès seran els responsables que la votació, si es fa, al Congrés espanyol d'això que aprovem avui, permeti un referèndum o no el permeti per votar el 9 de novembre. Seran els responsables d'una negativa que ens donarà encara més legitimitat democràtica.

Perquè vull acabar com he començat: recordant que tenim un mandat democràtic que ens cobreix de legitimitat per posar el futur del país en mans dels ciutadans i convocar aquest referèndum el 9 de novembre. I aquesta legitimitat democràtica està per sobre de la seva negativa política, per sobre dels seus falsos arguments jurídics. Aquest mandat democràtic, aquesta primera decisió dels ciutadans de Catalunya està per sobre del mateix dictat constitucional.

Fem que guanyin la llibertat i la democràcia.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta... President, vicepresidenta, consellers, conselleres, president Pujol, president Rigol, president Benach, alcalde, conseller Maragall, altres autoritats que avui ens acompanyen, diputats i diputades, senyors i senyores, molt bon dia. Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i la CUP ens presenten, avui, una proposició de llei orgànica perquè el Congrés espanyol delegui en la Generalitat de Catalunya la capacitat de convocar una consulta sobre la separació de Catalunya de la resta d'Espanya.

El petit detall de context que aquesta demanda oblida és que aquests mateixos partits que he citat han pactat, ja fa unes setmanes, pel seu compte, la pregunta de la consulta i la data: el 9 de novembre d'enguany. És a dir, vostès han fixat la pregunta i la data sense acordar-la amb el Govern espanyol. Els ho dic amb altres

paraules: vostès han fet justament el contrari que els governs d'Escòcia i el Regne Unit; i pretenen, ara, amb una elevada dosi d'impostura, que el Congrés espanyol accepti aquest *trágala* que vostès imposen unilateralment. Déu n'hi do!

Els avanço que el Grup Socialista votarà en contra d'aquesta iniciativa, senzillament, perquè vostès saben tan bé com jo que el que vostès plantegen avui en aquest Parlament fa més difícil la celebració de la consulta.

I aprofito, presidenta, per demanar un desig a l'any que inaugurarem, que és que les actuacions en aquesta cambrà estiguin presidides, enguany, amb una dosi una mica més rebaixada d'hipocresia i que fem tots l'esforç de dir en públic el que diem en privat.

Sobre la posició de l'encaix de Catalunya a la resta d'Espanya, existeixen –simplificant-ho molt, evidentment– quatre posicions.

La primera posició: la del Partit Popular i Ciutadans, que defensen l'immobilisme petrificat, que pensen que no ha de canviar res.

La segona posició: la de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i la CUP, que proposen la separació de Catalunya de la resta d'Espanya, inclús en el cas que Catalunya quedés fora de la Unió Europea.

Tercera posició: el «no sap, no contesta», d'Iniciativa per Catalunya, que segueix entretingut amb les seves denses caviHacions metafísiques.

I quart, quarta posició: la posició del Partit dels Socialistes de Catalunya, que vol una profunda reforma de la Constitució espanyola, que augmenti substantivament... (*Remor de veus.*) Presidenta, em costa una mica seguir el fil...

La presidenta

Ja pot seguir-lo... (*Persisteix la remor de veus.*) Esperí, esperí... –esperí.

(Pausa.)

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé. I deia que la quarta posició és la del Partit dels Socialistes de Catalunya, que el que defensa és una profunda reforma de la Constitució espanyola, que essencialment el que faci sigui augmentar substantivament l'autogovern de Catalunya i, al mateix temps, consagri en el text constitucional la singularitat nacional del nostre país.

Ho vull dir ben alt i ben clar: els socialistes de Catalunya volem que el nostre país segueixi unit a la resta d'Espanya. Però volem que l'encaix de Catalunya sigui millor, sigui un encaix federal. Com a continuadors... –i això em sembla que els sabrà greu sentir-ho–, com a continuadors del vell tronc central del catalanisme polític, els socialistes catalans aspirem al fet que Catalunya galvanitzi Espanya, mitjançant l'impuls i el lideratge d'aquells valors que han fet gran Catalunya: la sèrietat, la feina ben feta, la creativitat desbordant i l'espe-

rit emprenedor; valors que, malauradament, en l'última etapa, atès el protestantisme i l'actitud victimista d'Esquerra i Convergència i Unió, han estat eclipsats.

Els «Catalunyes»..., els socialistes, perdó, volem... (*Ria-lles*.) Els socialistes, perdó, volem una Catalunya amb el màxim nivell d'autogovern, en el si d'una Espanya federal que estigui inserida en la Unió Europea; una Unió Europea que volem que esdevingui en els propers anys una veritable «Estats Units d'Europa».

Un dels dos grans partits d'Espanya, el PSOE, ha fet seva, a proposta del PSC, la voluntat d'abordar una profunda reforma de la Constitució espanyola. En els propers mesos, els socialistes catalans i espanyols ens comprometem a detallar, exhaustivament, tots els principis rectors de la nostra proposta de reforma federal. És a dir, aclarirem quina és la clarificació de competències que entenem que han de pertànyer al Govern federal i, en el cas nostre, a Catalunya. Aclarirem també en què consistirà el reconeixement de la singularitat nacional i lingüística catalana en el nou text constitucional que proposem, i també aclarirem els aspectes nuclears del nou finançament que proposarem per a Catalunya, que, evidentment, proposarà una federalització definitiva dels ingressos i, a més, un reconeixement d'obligat compliment del principi d'ordinalitat.

La realitat és que la via federal no és senzilla –és molt més senzilla, en realitat, que la separació, però no és senzilla–, però ha fet camí, comença a fer camí. Els socialistes saben que aquesta setmana hem proposat la creació d'una subcomissió al Congrés espanyol d'estudi i reforma de la Constitució espanyola; i també vam demanar ahir, formalment, a través del nostre primer secretari, Pere Navarro, la convocatòria immediata de la Comissió Bilateral Estat - Generalitat de Catalunya, en què entenem que, inclús, s'ha de discutir la negociació de la consulta sobre el futur polític de Catalunya. Precisament, aquesta consulta, que materialitzarà el legítim dret a decidir del nostre país, és un dels altres eixos essencials del programa polític del PSC.

Aquesta consulta –això s'ha de dir ben clar–, atesa la seva naturalesa, només es podrà fer si és acordada entre els governs català i espanyol, i, per tant, legal. La consulta acordada i legal és precisament el que ens ensenya l'exemple d'Escòcia i el Regne Unit.

I, en aquest sentit, el que m'agradaria és..., permetin-me que ho digui ben clar, tant de bo que el president Rajoy i el president Mas tinguessin l'alçada política de Cameron i Salmond, però em temo que ni l'un ni l'altre estan a l'alçada que les circumstàncies històriques requereixen.

Hi insisteixo: la via del PSC amb relació a la consulta és l'acord i la legalitat, sense subterfugis ni dreceres.

I vaig, ara, al que vostès, Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i la CUP plantegen avui en aquesta cambra: delegar la competència per convocar una consulta sobre la separació de Catalunya de la resta d'Espanya.

L'article 150.2 de la Constitució espanyola el que diu és que es poden transferir competències exclusives de l'Estat que, per la seva pròpia naturalesa, ho permetin.

A la vida, jo ja sé que tot és discutible, però la laxitud de tots vostès sí que em sembla una mica excessiva, perquè convindran amb mi que, havent imposat unilateralment la pregunta encadenada i la data de manera inamovible, el 9 de novembre, és molt difícil arribar a un acord que permeti que el Congrés espanyol els voti favorablement aquesta transferència.

És a dir, amb altres paraules, vostès, amb la iniciativa que plantegen avui... –i ho saben molt bé, perquè ho reconeixen tots en privat, encara que avui posin cares de pomes agres, fent veure que no, en aquest teatre en què es converteix aquest Parlament–, vostès saben que amb el que plantegen avui l'acord entre governs és molt més difícil; de fet, jo crec que és impossible.

La pregunta que a un li balla pel cap, quan un veu aquesta escenificació tan solemne, és si persones tan intel·ligents com Artur Mas, Oriol Junqueras, Joan Herrera i David Fernández ignoren aquesta realitat. És a dir, ignoren tots vostès el «no» sonor que rebran del Congrés espanyol? No, és clar que no l'ignoren! El que passa és que crec que no recorden una cosa que va dir, ja fa molts anys, Sigmund Freud, que deia: «A la vida, ser totalment honest amb un mateix és un bon exercici.» Jo els proposo que només durant cinc minuts facin vostès aquest exercici: siguin honestos amb vostès mateixos i, de pas, ho comparteixin amb els ciutadans de Catalunya.

Perquè el que passarà avui és que vostès estan ençant el camí que realment desitgen. És a dir, un camí en què no hi haurà consulta. No hi ha haurà consulta, el 9 de novembre, vull dir, n'hi haurà més endavant, però no tal com la plantegen.

I, per tant, vostès ja van abocats a unes eleccions de caràcter plebiscitari. Què faran amb aquestes eleccions de caràcter plebiscitari? Doncs, el que han fet gairebé tota la vida els nacionalistes: fer una cosa també molt teatral, però, en el fons, presentar-les com un trampolí cap a la declaració unilateral d'independència. Això és el que vostès anhelan i no una altra cosa. I jo, simplement, els agrairia, com a desig d'enguany, que inaugurem l'any, que ho diguessin en públic.

Molt bé. A banda d'això, passa també que aquí hi ha un altre jugador, que és el Partit Popular. I és veritat, que això s'ha de reconèixer, que no podien vostès ni en somnis trobar un aliat millor per a l'estratègia del trencament que persegueixen. L'actual Govern d'Espanya i el president Rajoy, i el Partit Popular, s'ha de dir ben clar, no entenen res, res de res, del problema polític català. Això és totalment veritat. Es mostren incapaces de respondre legítimament a les demandes que els planteja el poble de Catalunya. I encara tenen més dificultats a reconèixer una realitat que és òbvia, que és la singularitat nacional del nostre país. Diguem-ho clar, per tant: el Partit Popular és el principal responsable de l'actual crisi en les relacions de Catalunya amb la resta d'Espanya, és el botxí de l'Estatut, i actualment ho fa fatal –fatal–, perquè l'immobilisme enverina cada cop més el problema polític català. L'estratègia del president Rajoy, en altres paraules, és un autèntic drama.

Però vaig encarant el final de la meua intervenció. President Mas: els gravíssims errors del Partit Popular en cap cas –en cap cas– justifiquen l'estratègia que vos-

tè emprèn. Jo li auguro un judici sever per part dels historiadors, perquè vostè sap que condueix el nostre país cap a un trencament traumàtic, que tindrà enormes costos econòmics i afectius.

Jo li prego, president Mas, que expliqui –encara no ha pronunciat en públic, si no ho recordo malament, la paraula «independència»– amb coratge i valentia què és el que passa des de les eleccions de fa un any a Catalunya. Jo li puc fer un recordatori que crec que és un repàs bastant factual del que ha passat: vostè va obtenir, en termes relatius, i sobretot amb les expectatives que vostè havia generat, un mal resultat a finals del 2012, i aquest mal resultat l'ha obligat, per una pura qüestió de supervivència política personal..., a veure's forçat, amb el pacte amb Esquerra Republicana, a anar per un itinerari que és el que li imposa Esquerra Republicana, que és un itinerari temerari, que és un itinerari accelerat i excitat. I l'ha obligat també, el pacte amb Esquerra Republicana, a convertir el seu partit i vostè mateix en el que mai han sigut: separatistes extremats que estan disposats actualment a saltar-se les lleis democràtiques per dur Catalunya pel pedregar. Això és el que passa. I jo li agrairia molt... Sí, ja ho sé, que és dur de sentir, però és exactament el que vostè proposa. Sí, president, és així. Si vostè digués la veritat, president, miri, per crua i dura que fos, perquè ho és, perquè això que he explicat és molt fort, jo el respectaria més. I, miri, li dic una altra cosa: si a més estigués disposat a rectificar o a plantejar alternatives diferents, els socialistes inclús intentaríem ajudar-lo. Sap a què? A salvar-se del seu pitjor enemic, que és vostè mateix.

Acabo amb una reflexió d'un brillant escriptor polític, Agustí Calvet, àlies Gaziel, que era un conservador, com vostè, president Mas, i que l'any 1930 escrivia el següent, que crec que va com anell al dit a vostè personalment. Deia Gaziel el següent: «Quan les coses no van com ell voldria, el català, en lloc de lluitar per redreçar-les al seu gust, s'enfada de seguida, protesta i se'n va. El que costa menys al català en aquest món és inhibir-se, i així, de reducció en reducció, d'inhibició en inhibició, el català descontent» –jo hi afegiria inclús rondinaire– «cau, sense adonar-se'n, en el separatisme.» Ho repeteixo: «Cau, sense adonar-se'n, en el separatisme.»

Miri, president Mas, el PSC, li ho dic amb tota la vehemència, no s'inhibirà. No ho farem. I seguirem defensant amb tot el coratge polític que la reformulació de l'entesa entre Catalunya i la resta d'Espanya és l'única opció sensata, i sobretot és l'única opció que realment no tindrà costos. Més aviat al revés: beneficiarà Catalunya. És a dir, és la reformulació del pacte entre Catalunya i la resta d'Espanya el que més convé a Catalunya.

Però, alhora –per molt que vostès, que ja els escolto cada dia, utilitzin aquest to foteta, que és una mica irritant, però què hi farem–, els socialistes catalans tenim la ferma convicció que la consulta se celebrarà. I tant!, que se celebrarà. Però amb un petit matís: se celebrarà només quan les condicions polítiques a Catalunya i a la resta d'Espanya ho permetin. Perquè, mirin, permetin-me que els ho digui amb tota cruesa: ningú en aquesta vida, tampoc Convergència i Unió,

ni Esquerra Republicana, està en possessió del rellotge secret de la història.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, Govern de Catalunya, autoritats que estan avui en aquest Ple, diputats i diputades, avui, senyors i senyores diputades, el que venim a debatre en aquest Ple solemne és l'inici del camí polític del Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana per portar Catalunya a la independència. Avui s'inicia el camí per trencar Espanya, avui s'inicia el camí de la separació, de la divisió i del trencament de la convivència entre catalans.

Avui és el primer Ple d'enguany, de l'any 2014, i comença de la mateixa manera que va transcórrer l'any 2013. Totes les seves energies, ho hem vist fins i tot amb el Grup d'Esquerra Republicana, són contra Espanya, i zero iniciatives per reactivar l'economia, per crear ocupació i per resoldre els seriosos i veritables problemes que tenen els catalans. Vostès, senyors de Convergència i Esquerra Republicana, segueixen obsessionats amb el referèndum de la divisió dels catalans.

Senyores i senyors diputats, avui vull reclamar de manera solemne realisme, responsabilitat i seny per a la política catalana i per a la societat catalana.

«Señores diputados, hoy reclamo realismo y reclamo también respeto. Creo, señoras y señores diputados, que un político puede hacer los discursos que considere, creo que puede tener un propósito importante de ideales y de sentimientos, pero al mismo tiempo creo que deben plantearse objetivos realistas. Un político que se dedique a hacer un discurso muy excitante dirigido a una parte de la población, que, además, como en el caso de Cataluña, puede ser una parte minoritaria, y que se recrea en la estética de unos planteamientos que él mismo sabe que no son realistas, porque no podrá conseguir su objetivo, creo que es un político que lleva al país hacia un escenario de frustración. Creo además que el debate que se plantea hoy es el de la independencia, y creo que ese debate es un debate anticuado, oxidado y frustrante.»

Señoras y señores diputados, estas palabras no son mías. Son de un diputado que se sienta en esta cámara y que ostenta la presidencia del Gobierno de la Generalitat. Todo lo que he dicho lo suscribo. Esas palabras, todas, cada una de ellas, las dijo el señor Artur Mas en el año 2002. Su concepto de independencia era «anticuado», «oxidado», «frustrante» e «irresponsable». (Aplaudiments.) Señor Artur Mas, coincido con usted absolutamente. Pero además decía el señor Mas que si se excitaba a la población sabiendo que no

se iban a conseguir los resultados se estaba actuando como un político irresponsable..., y estaba llevando a Cataluña a un escenario de frustración.

Pues, bien, esas palabras del señor Mas nos llevan a un escenario de frustración. Son sus palabras, señor presidente. Las suyas. Ha cambiado usted tanto que ya no es el que era, que quizás ni las recuerda. Pero son las suyas. Y es usted, señor presidente, el presidente que va a llevar a Cataluña a la frustración y que va a dejar Cataluña dividida como nunca lo ha estado en la historia contemporánea. Esto no es lo que se merecen los catalanes, señor presidente, y esto no es lo que queremos nosotros.

Ustedes hoy plantean aquí el derecho a decidir. «Cataluña» —dicen— «tiene que decidir su futuro colectivo, y lo tiene que hacer, porque queremos votar.» Y yo me pregunto, señores y señoras diputados: ¿Qué es lo que hemos estado haciendo los catalanes hasta ahora? ¿No hemos decidido nuestro futuro votando? ¿Es que los catalanes no hemos votado una constitución, una constitución europea, dos estatutos de autonomía, nuestra permanencia en la OTAN? ¿Es que los catalanes no hemos votado nuestros representantes en Europa, a nuestros alcaldes? ¿Es que no hemos votado a nuestro presidente nacional o a nuestro presidente autonómico? Que algunos vengan a darnos ejemplos de democracia utilizando resoluciones del Parlament que no tienen además el mismo nivel jurídico que puedan tener leyes orgánicas nos parece, desde luego, claramente irresponsable. Que algunos vengan aquí a decir que en virtud del artículo 23, de participación activa, de la Constitución..., eso ya lo hemos regulado todos los españoles, entre ellos también los 7 millones de catalanes.

Miren, lo que ustedes nos traen aquí hoy, los cuatro grupos proponentes, no es el derecho a decidir. Para muchos, en los que me incluyo, es la obligación a renunciar. Miren, se lo diré muy claro: la primera de las razones básicas por las que creo que me obligan a renunciar es porque hay una gran mayoría de los catalanes, más del 65 por ciento, que se sienten catalanes y españoles, y ustedes les obligan a renunciar a uno de esos sentimientos. ¿Saben ustedes que en el siglo XX vinieron más de 3 millones de personas del resto de España para conformar la Cataluña actual? Si no hubieran venido..., al final del siglo XX Cataluña solo tendría 2.400.000 catalanes. Gracias a esos más de 3 millones de españoles que vinieron a Cataluña a crear su familia y su futuro, gracias a eso, hemos construido la Cataluña actual. ¿Y ustedes quieren que todos esos millones de españoles, de los que muchos de aquí descendemos, miren más a trescientos años atrás y al 1714, y a etapas de frustración, que a la España de la que somos todos partidarios y de la que somos todos..., y cumplimos nuestro sentimiento?

Nosotros, señoras y señores diputados, no estamos de acuerdo. Yo creo que se debe construir un futuro en Cataluña manteniendo la sociedad plural y no dividiendo a los catalanes como lo están haciendo ustedes.

Hoy hay mucha preocupación en las familias catalanas. Hi han discussions i distanciaments. El separatisme provoca una divisió en la societat catalana com

mai havíem patit; entre amics, entre companys de feina, entre família. Avui n'és un exponent el que succeix al Partit Socialista de Catalunya. I jo vull dir als socialistes catalans: no sé si n'entenem tant com vostès, que sembla que tenen la potestat d'entendre, però el que sí que els dic és que sabem ben clarament el que volem, cosa que vostès no saben, i per això tenen els problemes gravíssims que tenen en el si de la seva formació.

Però, a més, senyores i senyors diputats, avui votem si sol·licitem la transferència de la competència per fer un referèndum a Catalunya. El Partit Popular català votarem «no» al que és un dret que vostès plantegen aquí, que és sol·licitar una competència per fer un referèndum d'independència a Catalunya. I ho fem per cinc importants raons.

La primera, perquè la independència suposaria el major retrocés i perjudici social, econòmic i financer de la nostra història contemporània. No solament sortiríem de la Unió Europea —avui ho deia el senyor Barroso, avui, un altre cop, després de tots els representants internacionals que ho han dit—, sinó que a més sortiríem de tots els tractats internacionals, de les relacions bilaterals i multilaterals, i a més el que succeiria és que hi hauria una regressió econòmica. Avui mateix tenim la portada de *La Vanguardia*: bancs d'inversions o agències de qualificació parlen dels efectes de la secessió.

En segon lloc, creiem que no existeix el dret d'autodeterminació en el dret internacional. El que existeix és el dret de lliure determinació per a aquells països que han estat colonitzats o que estan oprimits. Creu, senyor Mas, que nosaltres hem estat colònia d'Espanya? Potser coincideix amb alguna diputada de la CUP que ens ha considerat colons, a alguns catalans, com els del Partit Popular. Creu que som un poble oprimat? Si ho creu, expliqui-ho arreu del món, perquè encara farem més el ridícul del que vostès ja fan. Mirin, nosaltres no som l'Índia. No podem exercir el dret d'autodeterminació com a colònia de l'any 47. No som Kosovo, ni tampoc som Escòcia. Nosaltres, senyores i senyors diputats, som Catalunya i som Espanya.

En tercer lloc, el Partit Popular votarà «no» que es transfereixi la competència per fer un referèndum per portar Catalunya a la independència perquè no hi han consensos electorals. No n'hi han. Saben vostès avui quants diputats d'aquesta cambra estan a favor de la independència? Setanta-quatre, un menys que la legislatura anterior. Saben vostès quants diputats avui, amb les sorpreses que doni el PSC amb la crisi que viuen, votaran a favor d'aquesta iniciativa? Vuitanta-quatre. No arriben als noranta, no arriben a les majories excepcionals per reformar o modificar l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El senyor Artur Mas va convocar eleccions l'any passat dient que necessitava una gran majoria excepcional. És aquesta, la gran majoria excepcional? És aquesta, els vuitanta-quatre diputats, que, a més, fins i tot els de la CUP se'ls han tirat enrere perquè diuen que no han de demanar permís a Madrid? Vostès no representen la majoria del poble de Catalunya.

A més, senyores i senyors diputats, el Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana ja ho han decidit tot. Què volen decidir? Escolti, si ja han decidit la pregunta, han decidit la data, han decidit crear estructures d'estat, què succeiria si sortís d'aquest referèndum el no? Vostès no el preveuen, perquè vostès estan posant el mecanisme del Govern de Catalunya i els diners dels catalans al servei de les ambaixades, dels Diplocat i de tota la maquinària que estan vostès utilitzant per guanyar un referèndum que saben vostès que els donaria la raó.

I en darrer terme, senyores i senyors diputats, el que avui ens ocupa, el referèndum, és il·legal –és il·legal. I la democràcia no és democràcia si no es basa en les lleis. Pot haver-hi lleis sense democràcia, però no pot haver-hi democràcia sense lleis. I els diré per què. El que vostès avui sol·liciten és la competència del 150.2; diuen en el seu fonament jurídic quart que sol·liciten una competència estatal i, com a competència estatal, transferible. Això és fals, senyores i senyors diputats proposants d'aquesta iniciativa. La competència per si Catalunya decideix el seu futur col·lectiu implica el futur col·lectiu de la resta d'espanyols, i això està contemplat en l'article 2 de la Constitució espanyola. La sobirania nacional no es delega ni es transfereix, perquè la sobirania nacional i el futur de tots els espanyols els decidim els 47 milions d'espanyols, no els 7 milions i mig de catalans.

A més, senyores i senyors diputats, vostès saben molt bé que després de sol·licitar el 150.2 tenen vostès a més la llei autonòmica, la 4/2010. Aquesta li demana que sol·licitin una autorització al Govern i li demana que facin el referèndum en el marc de les seves competències. Decidir el futur d'Espanya no està en el marc de les seves competències, senyores i senyors diputats proposants que tant parlen de democràcia. Vostès volen decidir les fronteres d'Espanya i les noves fronteres d'Europa amb una votació o amb un referèndum a Catalunya? Creuen vostès que està dins de les seves competències catalanes decidir el futur col·lectiu de 47 milions d'espanyols, després de més de cinc-cents anys d'història? No és una competència autonòmica i, per tant, incompleix la mateixa llei autonòmica.

Però, a més, hi ha sentències claríssimes del Tribunal Constitucional, com la Sentència 103/2008, en el seu fonament jurídic segon, en què es diu que quan el que es demani sigui la consulta a tot el cos electoral s'estarà actuant per via de referèndum. És a dir, si es demana la consulta a tots els catalans, que segons l'article 7 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya tenen veïnatge civil català, s'estarà fent un referèndum. I Catalunya no té competències per fer un referèndum.

Si el que vostès..., després de sol·licitar aquesta competència, quan tinguin la negativa del Govern d'Espanya o la negativa del Congrés dels Diputats –perquè és al Congrés dels Diputats on rau la sobirania nacional–, vostès intentaran aprovar una llei de consultes no referendàries. Tampoc tindria legalitat jurídica, perquè el mateix article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que només es poden fer les consultes en el marc de les competències de Catalunya. I torno a reiterar que decidir sobre el futur de tot Espanya no és una competència autonòmica.

Però el més important, senyores i senyors diputats: crec que aquest referèndum és un referèndum de divisió dels catalans, crec que la unitat de Catalunya i de la resta d'Espanya és una realitat preexistent a la nostra Constitució; per tant, senyores i senyors diputats, la fortalesa de tots és seguir junts, la fortalesa d'Espanya permet a Catalunya encarar el futur.

Senyores i senyors diputats, crec que aquest procés independentista està perjudicant la recuperació econòmica d'Espanya. Crec que el que estan fent vostès és posar pals a les rodes a la recuperació que estem tenint i que estem fent entre tots.

Avui, vostès, si presenten aquesta proposta de manera explícita, és perquè reconeixen que no tenen la competència per convocar un referèndum. Jo em pregunto: aquests que tant parlen de democràcia acceptaran el resultat democràtic del Congrés dels Diputats, on rau la sobirania nacional i on estan representats tots els 7 milions i mig de catalans i la resta d'espanyols? Ho acceptaran? No ho acceptaran, ja ho ha dit Esquerra Republicana, utilitzaran qualsevol altre mecanisme. Aquesta és la seva resposta democràtica? Això no és actuar de manera democràtica. Vostès estan volent fer la democràcia a la seva mida: ha de ser la consulta com vostès volen, han de ser la consulta quan vostès volen i amb les lleis que vostès volen; és a dir, estan actuant al marge del marc democràtic.

Mirin, senyores i senyors diputats, al Congrés com a mínim un 86 per cent dels diputats votaran en contra d'aquesta proposta de llei. Jo els demano que si vostès aquí volen fer un exercici de democràcia diguin que després d'aquesta votació aturaran un procés de consultes que saben que és il·legal i que a més està abocat a la frustració. Facin com va fer el senyor Ibarretxe: respectin les regles del joc democràtic; i, per cert, no ho va fer amb un govern del Partit Popular, sinó que va ser un govern del Partit Socialista el que va portar a la votació majoritària que va rebutjar la sol·licitud del pla Ibarretxe de fer una consulta d'autodeterminació.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, creiem que no es pot portar Catalunya a un carreró sense sortida. Creiem, senyor Mas, que vostè està actuant amb covardia, que li falta valentia, que no vol ser un Ibarretxe 2, que per vostè això d'avui és un tràmit, un tràmit més per després manipular i tergiversar la veritat i tornar a donar les culpes al Govern d'Espanya. Avui el que s'està fent és un exercici democràtic, vostès tenen el dret a sol·licitar aquesta competència, però també tenen l'obligació d'acceptar la resposta democràtica del Congrés dels Diputats, com nosaltres, els dinou diputats, acceptarem la resposta democràtica que es doni aquí.

Senyores i senyors diputats, sabem que la supervivència de les democràcies depèn de la seva unitat, de la seva fortalesa. La democràcia no es divideix ni es pot fraccionar. Nosaltres, tots aquí som la garantia del futur de Catalunya. Jo vull dir-los, senyores i senyors diputats, i especialment als membres del Govern, que recordin que tenen una oferta de diàleg sincer i sense data de caducitat per reformar allò que no funciona, però mantenint tot el que hem aconseguit junts, amb

la resta d'espanyols. No desaprofitin aquesta oportunitat i no portin Catalunya al precipici.

Jo li recomano que exerceixin aquest diàleg sincer en el marc de la Constitució, en el marc de les lleis democràtiques. Però també els recordo que el Govern de Mariano Rajoy no acceptarà xantatges, no acceptarà imposicions i no permetrà *mai* el trencament d'Espanya.

I aquí tenim al cantó el Partit Socialista Obrer Espanyol. Ens agradaria que el Partit Socialista de Catalunya deixés d'arrossegar els complexos permanents que els porten als problemes interns que tenen ara i estigués al cantó del Govern d'Espanya, al cantó del senyor Rubalcaba, al cantó de Mariano Rajoy, defensant el que és un principi bàsic de la nostra democràcia: que tots junts som el poble d'Espanya.

Senyores i senyors diputats...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Acabo –acabo, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el futur de Catalunya el construïm tots, el futur de Catalunya és de tots, però la proposta que avui fan vostès aquí divideix el present i el futur del poble de Catalunya. Jo els demano que rectifiquin, que tornin i tornem tots a la concòrdia i a la convivència, que junts tenim el futur per davant, però que dividits i separats no hi ha futur ni tampoc hi ha present. Per això els emplaço que el veritable exercici de la democràcia és complir-la, seguir treballant junts i tenir un futur conjunt.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Benvinguts tots i totes, i també els diputats i diputades. Jo volia iniciar la intervenció del meu grup parlamentari amb la breu lectura de la proposició de llei que aprovarem, amb el primer punt d'aquesta proposició de llei de lectura única, d'article únic: «Es delega a la Generalitat» –diu el text– «la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum consultiu perquè els catalans i catalanes es pronunciïn sobre el futur polític col·lectiu de Catalunya, a partir dels termes que s'acordin amb el Govern de l'Estat i de les condicions que s'exposen en els apartats següents», i fa referència, en els apartats següents, a la data, la convocatòria i les garanties electorals que ha de tenir el procés.

Aquesta proposició de llei, amb el que és, tan breu, amb el que representa, també tant, però tan succinta,

d'aquesta petició de delegació de l'Estat per fer un referèndum consultiu, que emplaça a un acord entre els governs per determinar-ne els termes –termes que sí que s'han exposat i s'han decidit o proposat des de Catalunya al voltant de la data, al voltant de la pregunta, i que estan proposats o que estan acordats per poder-los negociar si hi hagués algú amb qui negociar-los– i que alhora, deia, la llei fixa el 2014 per a la seva realització, aquest text és avui el principal repte democràtic que el Govern espanyol, el Govern del Partit Popular, però probablement tot el Congrés dels Diputats, afronta en aquests moments. És, certament, un repte democràtic.

I qui té el problema, quan ja estan anunciades les negatives del Partit Popular i també del PSOE a acceptar aquesta via i, de fet, qualsevol via, aquesta o qualsevol altra? Qui posa en joc la seva credibilitat democràtica amb aquests nos reiterats? Al nostre entendre, el problema és de qui es nega a acceptar l'existència d'un conflicte polític avui entre Catalunya i Espanya, de qui es nega a entendre que es requereix una solució política i, sobretot, de qui no entén o no vol reconèixer que a Catalunya avui el que és majoritari és el rebuig del marc institucional, constitucional i estatutari que queda després de la sentència de l'Estatut, i que hi ha un sentiment majoritari també, afegit a aquest rebuig a l'*status quo*, per una aspiració majoritària i transversal d'obrir una nova etapa, un nou moment polític per a Catalunya.

I, a l'entendre del nostre grup parlamentari, aquest nou moment només –només– pot venir legitimat per la força d'un referèndum. La força que ens pot permetre trencar amb el marc constitucional i estatutari actual és precisament la força de la democràcia i, per tant, de votar. En democràcia, la majoria no pot estar sotmesa contra la seva voluntat a un marc polític que no accepta, i això és el que passa avui a Catalunya. I avui, per tant, la majoria de Catalunya no accepta el marc estatutari constitucional que tenim.

La solució davant d'això no pot ser, per tant, sacralitzar la Constitució, sinó que la solució ha de venir pel diàleg, pel debat, per la negociació i pel vot de la ciutadania, per conèixer quina és la seva voluntat política, utilitzant precisament la llei i la Constitució per poder-la expressar, i no per limitar aquesta voluntat.

Altres forces polítiques a l'Estat així han entès la força del repte democràtic que suposa aquest emplaçament polític que es fa des de Catalunya. N'hi ha algunes que han entès que és des de la radicalitat democràtica que s'hi ha de donar resposta, i no des del tancament i el «no»; forces amb models d'estat ben diferents, com ho és Izquierda Unida o com ho és la CHA, Compromís, Amaiur, Equo o fins i tot el PNB, que han entès que el dret a decidir i la convocatòria d'una consulta no van només de Catalunya i Espanya, sinó que van de democràcia, i que aquest és el repte que es trobaran en el Congrés. Algunes forces han entès que la consulta coincideix també amb una etapa de fi de règim a l'Estat i que la demanda democràtica que es fa des de Catalunya pot ser una oportunitat per a Espanya si se sap estar a l'alçada.

El rebuig de la consulta, de qualsevol possibilitat de diàleg, és una mostra més de la involució democràtica

del Partit Popular, com ho és quan el Partit Popular legisla sobre educació, sobre avortament o sobre seguretat, perquè el Partit Popular és el partit de la involució. Però, de la mateixa manera, el Partit Socialista Obrer Espanyol és el partit que continua cec a veure què està passant a Catalunya. Perquè, hi insistim, aquest és el repte democràtic que enviem al Congrés, i el no a aquesta proposició de llei, s'argumenta des de la negació del conflicte, que és el que creiem que es fa des del Partit Popular o des de Ciutadans, o des de la resignació, com creiem que fa el Partit Socialista, és la negativa a donar-hi una resposta política.

Condicionar l'impuls d'aquesta proposició de llei o qualsevol altra iniciativa a l'acord polític previ amb el Govern espanyol és donar-li al Partit Popular el dret a veto a les aspiracions nacionals de Catalunya, i això nosaltres no pensem fer-ho. El dret a decidir, sense la voluntat explícita d'exercir-lo, és o passa per ser pura retòrica, i per avançar cal, a més a més de legalitat i de majories, davant de l'immobilisme, quan no l'atac, del Partit Popular, un cert punt d'audàcia.

Però, a més a més, condicionar qualsevol iniciativa a tenir un acord previ abans és negar la possibilitat d'iniciativa política i, per tant, negar la política en si mateixa. Tenim acord per defensar el dret a vot als setze anys?, i bé ho estem defensant. Tenim acord per tombar els pressupostos la setmana vinent?, i, en canvi, defensarem i combatrem que s'han de tombar. I és legítim que ho fem, encara que sapiguem que votarem i que perdrem aquestes votacions? I tant que ho és!

Però tampoc no som ingenus; no deixarem que aquesta proposició de llei, a més a més, en el Congrés s'eternitzi o es mal interpreti. Si algú pensa, sigui la CUP, que així ho ha expressat, o d'altres grups, que ens quedarem esperant que hi hagi un acord per debatre-la en el Congrés, també s'equivoca. El nostre grup parlamentari també ha manifestat d'una manera molt explícita que ens comprometrem a adoptar, si cal, aquesta proposició del Parlament de Catalunya perquè el debat es pugui fer en el temps que convé en el Congrés dels Diputats, perquè es pugui votar i perquè el debat polític que hi ha d'haver al voltant es pugui fer.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem insistit que calia portar aquest debat al Congrés des del Parlament directament. I sobretot per dues raons. La primera, per donar forma legal al diàleg que el Govern espanyol nega. Vulguin o no, hauran de debatre i tothom haurà d'expressar la voluntat política que té sobre aquesta iniciativa. De fet, aquesta proposició de llei és l'obligació al debat a aquells que es neguen a dialogar. Però, a més a més, perquè aquesta proposició implica esgotar totes les vies legals i constitucionals existents, perquè és l'esgotament de tots els marges legals el que farà evident la manca de voluntat política i és el que carrega el procés de raons, el que ens carrega de raons de cara a Catalunya, a Espanya, però també a ulls de la resta del món. Serà esgotar, precisament, totes les vies legals el que ens donarà, també, la legitimitat per continuar després que se'ns negui el dret a fer la consulta.

És, per tant, el principi democràtic el primer que avala la presentació d'aquesta proposició de llei, al nostre

entendre; radicalitat democràtica. Però també n'hi ha d'altres, de principis i valors que defensem pel fet de presentar-la. El de la legalitat, el de la unitat, i el rigor. Democràcia, legalitat, unitat i rigor. Perquè a aquestes alçades no hi hauria d'haver dubtes sobre l'estricta legalitat de la proposició que presentem. Quan l'any 2005 el Parlament de Catalunya la va votar, inclosa en aquell moment en el text de l'Estatut i avalada pels vots de Convergència i Unió, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i del nostre propi grup parlamentari, va també tenir l'aval del mateix Consell Consultiu, aleshores, avui Consell de Garanties Estatutàries, que va deixar clar que, per la naturalesa de la competència per convocar referèndums, aquesta és una competència que es pot traspassar. I, per tant, la proposició que anem a votar avui és perfectament legal en el marc de la Constitució i depèn exclusivament de la voluntat política. És, per tant, deia, una qüestió de voluntat política i no de legalitat; que ha estat presentada en altres ocasions, i, en les altres ocasions, ocasions en què el nostre grup parlamentari sempre ha votat a favor.

És veritat que aquesta és la primera vegada que es presenta amb un objectiu concret: el d'organitzar un referèndum perquè catalans i catalanes es pronunciïn sobre el seu futur polític col·lectiu. Però, per això mateix, el mateix text de la proposició que anem a presentar ho deixa clar en la seva exposició de motius, i diu que el referèndum és l'inici d'un procés democràtic, i que no defineix, continua el text, en si mateix una realitat jurídica, sinó que dependrà de la negociació política posterior i de la implementació dels resultats d'acord amb el principi de legalitat i sense excloure els processos de reforma constitucional. Això és el que anem a demanar i el que anem a proposar en el Congrés; per això és un repte democràtic, perquè els límits són la voluntat política i no la llei o la Constitució.

Per tant, deia, la via que hem triat, igual que la pregunta..., no predeterminen ni suposen cap fórmula jurídica, sigui la independència o la federació, cap, tampoc no se n'exclou, perquè la via que hem trobat, la via que hem triat és votar per decidir-ho. Per tant, l'independentisme hi té cabuda, i una reforma federal de la Constitució, també. Si per fer la consulta no ens cal modificar la Constitució, no és més lògic, doncs, que comencem per allò que sí que té majoria a Catalunya per tirar endavant, que és la consulta abans de proposar canvis constitucionals?

El federalisme es pot reconèixer en aquest procés? Sí. O la reformulació de la relació entre Catalunya i Espanya, com reclamava ara el senyor Lucena? Sí. Però només si s'entén des de la llibertat per pactar i no des de la submissió per acatar i callar; només si s'entén des de la voluntat de deixar de ser comunitat autònoma per exercir amb sobirania i ser un estat.

Per tant, lamento profundament el vot negatiu del Partit Socialista. Ho lamento. I comparteixo la posició d'alguns socialistes catalans, en els ajuntaments i fora, o fins i tot en el grup parlamentari, que han entès que el rebuig a aquesta proposició de llei per part del Grup Socialista també és la renúncia a la centralitat al catalanisme polític que avui representa el dret a decidir, on estava el Partit Socialista i d'on el mateix Partit Socialista

lista se n'exclou, no pas pel que diu aquest text, sinó pel que diu i vota, probablement, el Partit Socialista Obrer Espanyol. I per això ho lamento.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida, lideraríem aquest procés d'una manera diferent –segurament cada força política ho faria diferent si ho fes en solitari–, però tenim clar que la força que ha tingut aquest país quan ha donat tombs a la seva història ha sorgit precisament de la força de la unitat; com ho va ser, per exemple, la unitat de les forces antifranquistes en l'Assemblea de Catalunya.

Aquest cop, també: o ho fem junts o això no tira endavant; sense deixar enrere el que cadascú és i representa, perquè així és, també, com es representa la pluralitat de la societat catalana. La nostra aportació a aquest moment polític és clara: unitat al voltant del dret a decidir i de fer-lo avançar perquè s'ampliï i es pugui exercir, i de rebuig i confrontació a unes polítiques que tenen la seva traducció en els pressupostos que es votaran la setmana vinent; de rebuig frontal als pressupostos, però de suport total a la consulta sí o sí, una consulta que no té succedani, es diguin «eleccions anticipades» o «declaracions unilaterals d'independència».

Al debat d'investidura del desembre del 2012, ara fa un any, el senyor Navarro acusava el senyor Mas d'haver privatitzat el dret a decidir, i el senyor Herrera hi coincidí; tots dos feien referència a l'acord de legislatura que Convergència i Unió i Esquerra Republicana acabaven de signar. Però nosaltres a més a més afegíem que batallàrem per eixamplar la majoria que defensava el dret a decidir i que el tornàrem a fer gran. I ho hem estat intentant. Ho hem intentat quan hem denunciat que no podia ser des d'una majoria de govern exclusivament que es defensés el dret a decidir. I hem batallat perquè es creés una comissió en el Parlament perquè fos on es prenen els acords i es debaten les accions. Ho hem batallat quan hem afirmat que aquest procés no es pot fer només des dels partits i el Parlament, i que calia la participació de la societat, i, per tant, s'ha creat el Pacte nacional pel dret a decidir, que es tornarà a trobar en breu.

Ho hem batallat quan hem insistit que no es pot assimilar dret a decidir a independència, ni tampoc negar-ne la possibilitat. Per això, la declaració de sobirania i la pregunta acordades són les que són.

I, alhora, no ens cansarem de dir que no es pot definir un model de país només amb relació a Espanya, mentre es trenca socialment; no hi ha solucions màgiques immediates al patiment de la gent sense feina, sense casa, o que ha de marxar per treballar, que vinguin només de crear un estat. Per això el nostre compromís per decidir és per decidir-ho tot. A Catalunya, estem en un moment clau, no només per la nostra definició com a país lliure, també en la definició com a país de ciutadans lliures.

Els pressupostos també ens defineixen. O no és definir-nos no només retallar sinó ara també privatitzar o vendre's el país? No ens defineix que es posi l'èmfasi en l'atenció a les persones que més pateixen més en la caritat que dóna una loteria que no pas en la redistribució i la fiscalitat?

Ja els dic que des d'Iniciativa i Esquerra Unida no entenem una lluita sense l'altra, la que ens fa lliures com a país i alhora la llibertat que donen la justícia i la igualtat. La llibertat la marca que puguem votar, sí, però també que puguem mirar a la cara els nostres conciutadans sabent que hem fet tot el possible perquè puguin tenir una vida digna. La nostra nació no és la que s'emmiralla en els drets històrics i s'oblida dels drets socials; la nostra nació és la que avui treballa per reconquerir un procés democràtic i la que treballa per la reconquesta de la democràcia.

I rigor. Apellava al rigor, perquè no n'anem sobrats. Cal que tinguem un govern que envia cartes als estats membres de la Unió Europea sense encertar en el fons ni en la forma? No serà que iniciatives com aquesta van més adreçades a Catalunya que a fora?

Són fets com aquests i els que es van produint els que poden acabar atipant un país que ja no vol més gesticulacions, sinó que ara prefereix la radicalitat de la resistència abans que la pressa, o l'audàcia de la unitat abans que els vicis de l'electoralisme i el rèdit partidista.

Rigor també és ser coherent i complir amb el que pactem i acordem, a defensar el que s'avalua, encara que no pugui ser el que un defensaria en solitari. Acordar la via, la data i la pregunta, i fer-ho amb una àmplia majoria dóna credibilitat i seriositat al procés; permet negociar-ho, hi insisteixo, si hi hagués algú disposat a fer-ho. Però és una manera de dir a l'Estat i a la comunitat internacional que això va de debò. Unitat i rigor també han de servir per no desconcertar i afeblir el procés. També vol dir posar per davant l'interès comú a l'immediat de cada partit.

I, per acabar, i amb tota la modèstia i sense elucubracions metafísiques, però sí que convençuda, crec que si som capaços de mantenir-nos fidels precisament en la defensa de la democràcia, en el marc legal, amb unitat i amb rigor, probablement acumulem la legitimitat necessària per merèixer-nos allò que siguem capaços de somniar.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Presidenta, molt honorable president, consellers, diputats i diputades, presidents que ens acompanyen, ciutadans que ens veuen, que ens segueixen avui per televisió, per les xarxes socials o per on sigui, benvinguts a aquest debat, bon any a tothom –és la primera vegada que ens adrecem a aquest hemicicle durant aquest any.

Este debate que nos trae hoy aquí el Gobierno –Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya– es un debate que tiene como único objeto quemar un cartucho más; de derrota en derrota, con un matiz, hasta la derrota final. Eso es lo que ustedes quieren: seguir

quemando cartuchos, calentar a la sociedad catalana, enfrenar a la gente y poner una gran cortina de humo sobre los problemas que ustedes son incapaces de gestionar desde el Gobierno de la Generalitat.

Este debate, como otros que hemos tenido, lo podríamos acabar muy rápido. Les voy a hacer una pregunta. Ustedes convocan aquí hoy un pleno para que se delegue una competencia, la competencia exclusiva del Estado para convocar un referéndum para separar a Cataluña del conjunto de España y, por tanto, salir de la Unión Europea. Yo les pregunto: si este referéndum no se autoriza por el conjunto del pueblo español, que es quien tiene competencias para ello, es decir, sus representantes en las Cortes, ¿ustedes van a aceptar la democracia, sí o no?

Y espero que la acepten. Y si la aceptan, se ha acabado el debate: ustedes no pueden convocar referéndum, no pueden. Si ustedes hoy aquí admiten que están pidiendo un referéndum de competencias que no tienen, si no se las dan, no pueden convocarlo. Es que es muy fácil, es *Barrio Sésamo*, es muy sencillo. Si no tienen competencias y la piden y el conjunto del pueblo español no la delega, ustedes no pueden hacer un referéndum.

Por tanto, señor Mas, si usted no puede hacer un referéndum, que es su único objetivo, y el del señor Junqueras, esta legislatura, márchense, convoquen elecciones. Es que no hay más. ¿Qué van a seguir haciendo? ¿Juegos artificiales? ¿Manifestaciones, cadenas, partidos de fútbol, conciertos? ¿Qué más van a hacer? ¿Qué tienen ustedes previsto en este itinerario, en esta yincana? ¿Qué han previsto? ¿Qué más tienen? ¿Cuántas subvenciones van a dar? ¿Cuántos programas van a dar en la televisión pública a favor de la independencia? ¿Qué tienen previsto en este itinerario? Lo digo para preparar al pueblo de Cataluña de lo que les espera este año, ¿no?, de la programación separatista para el año 2014.

Porque, claro, es que hoy, ustedes, cometen un acto de cinismo, por un lado, político, pero un grave error. Ustedes traen aquí la evidencia, que es que ustedes no tienen competencias para convocar referendums. Y lo traen aquí. ¡Qué grave error, señor Mas! Traer a este Parlamento un debate –como debe ser, por cierto, en democracia– para pedir autorización al Gobierno de España, que es quien es el competente. Y ustedes lo traen aquí, pierden, y dirán: «Sí, farem un referéndum sí o sí.» No, «sí o sí» no; ustedes hoy perderán..., la votación la perderán en el Congreso, porque supongo que el conjunto del pueblo español no quiere dinamitar la democracia española ni salir de la Unión Europea una parte de ciudadanos españoles, y se acabó el debate. Otro autogol, como el del Estatut, se meten ustedes hoy aquí, por la escuadra. ¿Para qué traen este debate aquí? ¿Quién ha pensado esto? ¿El *consell* este de...? ¿Cómo es? El *consell* de... –*li han posat tants noms, ja*–, el consejo este donde están sus popes, el Consejo de Transición Nacional, ese consejo que ustedes han creado. Qué gran idea, ¿eh?: traer un debate, pedir autorización, que te la denieguen... ¿Y ahora qué?, ¿ahora qué hacemos, cuando nos la deniegan? Pues una manifestación, o una cadena, o..., no sé, un partido de fútbol. Hacemos algo, ¿no? Pues, no,

se acaba aquí el debate. Porque en un estado de derecho y en una democracia, como debe ser, ustedes piden competencias que no tienen, se les deniegan y se acabó el debate.

¿Y qué van a traer aquí? ¿El Pleno que viene, qué tienen previsto? La realidad es que este es el objetivo de su debate, y este cartucho que ustedes queman evidencia que Cataluña es una comunidad autónoma, que España es un país, una nación de la Unión Europea, y que la Unión Europea es un proyecto común, y que tiene un ordenamiento jurídico –fíjense que cosa tan rara. Por tanto, esto que ustedes traen aquí es un autogol. Y además un ejercicio de cinismo. ¿Saben por qué? Porque ustedes traen esta propuesta aquí de una forma cobarde, políticamente hablando, claro. Ustedes hacen un texto en el que no hablan de la pregunta, no la citan. Dicen: «No, para hacer un referéndum.» Pero, ¿sobre qué? ¿Sobre la Ley electoral catalana? No, sobre eso no hay que hablar. ¿Sobre un pacto contra la corrupción? No, no hay que hablar sobre la corrupción. ¿Para cambiar el modelo social? ¿Para hablar de los recortes? No. Ustedes no se atreven a poner aquí la pregunta, ese «sí o sí» famoso que ustedes dicen, esa pregunta encadenada que pensó el señor Mas el día de la Constitución. No la ponen, no se atreven –no se atreven. No, no; ustedes dicen que es para decidir, pero ustedes no dicen la pregunta. Es más, ustedes tienen decidida la pregunta, tienen decidida la fecha y, es más, tienen decidida la respuesta. Ya quieren darles la respuesta a los ciudadanos de Cataluña. Porque todos los documentos que ustedes hacen, todos los actos que ustedes convocan, todo el dinero público que ponen no es para hablar de qué tiene que ser Cataluña en el futuro, es para hablar de separar Cataluña del resto de España. Tienen la pregunta, tienen la fecha y tienen la respuesta. Y entonces, ¿qué traen hoy aquí? Otro cartucho más, y encima un autogol.

Miren, yo creo que es muy poco respetuoso con las instituciones democráticas utilizar este Parlamento como una cámara de resonancia de sus estrategias políticas. Esto es una cámara autonómica. Y ustedes lo saben mejor que yo porque algunos lo lucharon y lo trabajaron. Otros hemos nacido en democracia, por suerte, con una constitución y un estatuto debajo del brazo. Pero ustedes lo deberían saber: lucharon mucho –y mucha gente que está ahí arriba también, y presidentes– para que esto sea una cámara autonómica con competencias para poder gestionar muchas cosas, para tener autogobierno, para tener una democracia. Y cuando escucho hablar a la señora Rovira, que parece que venga de las cortes franquistas más que del debate democrático, del año treinta... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., claro, es que habla como si estuviéramos en el año 78 o 77. No, mire, es que hace treinta y cinco años que tenemos democracia en Cataluña y en el conjunto de España. ¿Y usted hace así de votar? Sí, hemos votado muchas veces. Siempre se ha votado en Cataluña igual que en el conjunto de España. Y vamos a votar, sí, sí..., porque Artur Mas no tiene otra que convocar elecciones. Vamos a votar seguro, porque ustedes se han metido un autogol, y porque a ustedes lo que de verdad les preocupa no es que los catalanes vivan mejor, sino sobre todo separarse del resto de España.

Por tanto, ¡claro que tendremos que ir a votar! Lo espero. Espero que ustedes no dejen de convocar elecciones. Si algún día se les ocurre eso sería muy grave. Por tanto, espero que convoquen elecciones autonómicas, espero que se convoquen y el Gobierno de España convoque elecciones municipales, que hayan europeas... Y, por cierto, ustedes incluso se pueden atrever a convocar primarias en sus partidos, que es revolucionario. *Dret a decidir*, bueno, pues algunos de ustedes también podrían incluir en sus partidos el *dret a decidir* a quién escogemos de candidato. No lo sé. El señor Mas, por ejemplo, podía hacer un congreso para escoger el futuro candidato de Convergència i Unió, u otros partidos como el Partido Popular, que también está muy bien votar dentro de los partidos, es fantástico. Por tanto, no tengan miedo ustedes a la democracia tampoco en sus partidos.

Y, señor Mas, yo le digo una cosa: le propongo que si usted está tan convencido de esta propuesta, defiéndala en el Congreso de los Diputados –defiéndala en el Congreso de los Diputados–, como hizo el señor Ibarretxe. Ya sabe usted lo que le pasó al señor Ibarretxe. ¿Sabe usted qué le pasó? Que perdió una votación democrática. Eso es lo que le pasó al señor Ibarretxe. Y usted tiene miedo a la democracia. Usted tiene miedo a ir al Congreso y perder una votación democrática rotunda por la legitimidad del conjunto del pueblo español. Usted tiene miedo a que el conjunto del pueblo español le diga: «Señor Mas, no queremos separarnos.» Tiene miedo a que se lo digan. Y por eso utilizan este Parlamento, los ayuntamientos. Utilizan todas las instituciones menos la única que tiene competencias para debatir este asunto, fíjense qué paradoja: ayuntamientos, diputaciones, *consells comarcals*, todas las votaciones posibles menos la votación, la única que puede cambiar los artículos de la Constitución, las Cortes Generales y el Congreso de los Diputados.

Usted no se atreve, señor Mas, a ir a las Cortes y defender esto, porque sabe que usted va a acabar como Ibarretxe, políticamente hablando, es decir, fracasando en su único objetivo político, porque cuando uno tiene como objetivo político dividir a la sociedad a la que gobierna acaba fracasando; porque cuando uno en el siglo XXI tiene como objetivo político y moral, que algunos consideramos inmoral, levantar fronteras entre compatriotas de un país o entre ciudadanos de la Unión, fracasa; porque el signo de los tiempos, señor Mas, va en dirección contraria de la separación y de las fronteras.

Miren, no hace ni un año ni dos ni cuatro ni cinco, sino en 1849, Víctor Hugo decía la siguiente frase: «Mi venganza es fraternidad; no más fronteras, el Rin para todos», refiriéndose a Europa. «Seamos la misma república, seamos los estados unidos de Europa; seamos la federación continental, seamos libertad europea, seamos paz universal.» Mil ochocientos cuarenta y nueve, Víctor Hugo en el Congreso de Paz de París.

Señor Mas, ¿usted cree que hace ciento sesenta años los padres ideológicos, ya ni siquiera fundadores de la Unión Europea o de la Europa continental y democrática, pensaban que la solución a los problemas de Europa era levantar fronteras entre europeos? ¿Usted lo

cree de verdad? ¿Usted cree que estas cartas que envía tienen algún futuro, leyendo esto de hace ciento sesenta años? ¿No lo ve que usted va contra el signo de los tiempos? ¿No ve que su propuesta separatista va en la línea contraria de la unificación europea? ¿No ve que los tiempos merecen unificar criterios, unificar políticas fiscales, económicas, bancarias, para tener una región europea potente en el mundo? ¿No ve que lo que ustedes proponen está obsoleto? ¿No lo ven, de verdad que no lo ven, leyendo esas palabras y muchas otras, de Schumann y otros padres fundadores de la Unión Europea? ¿No ven que no tiene futuro defender la separación en el seno de la Unión? Es que no tiene sentido. Y ustedes vienen a hacer un debate hoy antiguo, obsoleto, y sobre todo que divide la sociedad catalana, que quiere separarnos del conjunto de España y que quiere sacarnos de la Unión Europea. Y muchos catalanes vamos a luchar democráticamente para que ni ustedes nos dividan internamente ni ustedes nos separen del conjunto de compatriotas ni ustedes nos saquen de la Unión Europea ni nos cambien el pasaporte europeo. Claro que sí. Ese es nuestro objetivo y nuestro proyecto común, español y europeo, con una Cataluña fuerte dentro de España, y con una visión de Europa federal, fuerte, unida y económicamente potente. Ese es el marco.

Miren, les diré una cosa. Estos días seguro que muchos catalanes que nos vean, que no son separatistas y que defienden la unión, estarán de acuerdo con lo que van a escuchar: muchos catalanes empezamos a estar, por un lado, cansados, pero por otro también con ganas de cambiar las cosas, porque vemos que ustedes están creando una especie de oficialidad. El único modelo que ustedes creen de ser catalanes... –y demócratas incluso, que lo hemos escuchado a la señora Rovira, todos los que no piensan como usted no son demócratas–, el único modelo de ser catalán que existe es defender la separación de España y la salida de la Unión Europea, el único modelo es..., de Europa y de España, es salir y romper el marco de convivencia, el único modelo es defender la independencia, y quien hace lo contrario, ojo, quién no está a favor de la secesión, lo han dicho aquí, no es demócrata y no es catalán, o es un catalán de segunda. Y eso es mentira. Es más, hay dos formas de ver Cataluña, como mínimo –hay dos formas de ver Cataluña como mínimo... (*Remor de veus*.) Si me dejan seguir, me queda poco. Dos formas: una, los catalanes que piensan como ustedes, que la solución al paro, que la solución a la corrupción, que la solución a la crisis económica, que la solución al sistema democrático es la separación de Cataluña del resto de España y de la Unión Europea, y otros que pensamos que tenemos que estar más unidos dentro de Cataluña, que tenemos que estar mejor dentro de España, y que tenemos que mejorar la Unión Europea para solucionar el paro, para solucionar la corrupción, la crisis económica o el sistema democrático. Son dos maneras, dos formas de ver el mundo desde Cataluña, y catalanes todos iguales. Esa es nuestra visión, y eso es lo que representa hoy Ciudadans, el liderazgo de una alternativa y una oposición que le dice al conjunto de la sociedad catalana: «Tenemos una forma de entender Cataluña dentro de

una España diversa pero unida, y dentro de los estados unidos de Europa, y además con reformas.» Eso es lo que nos diferencia básicamente del Partido Socialista o del Partido Popular.

Es verdad que ellos no admiten reformas, el Partido Popular solo invoca la Constitución, con lo que estamos de acuerdo. Estamos de acuerdo, y siempre estaremos al lado de los que defiendan la Constitución, aunque estemos en otras discrepancias ideológicas y políticas. Y eso lo sabe el conjunto de ciudadanos catalanes y españoles.

Y también estaremos al lado del Partido Socialista en esa defensa. Pero les digo yo una cosa: los españoles, en su conjunto, también necesitan mensajes de reforma, pero no reformas para solucionar los problemas entre el PSC y el PSOE, no, reformas para los españoles. Una reforma del sistema electoral, del sistema de partidos, de las administraciones públicas, una reforma del sistema educativo, una reforma para que haya una verdadera separación de poderes, y no lo que estamos viendo en el conjunto de España.

Miren, les digo una cosa –y que tomen nota también en el Gobierno de España–: el mejor caldo de cultivo y la tormenta perfecta para el separatismo es una España que no funcione. Y si España no funciona, los separatistas lo aprovechan con el populismo que estamos viendo, al estilo de la Liga Norte –los socios de Artur Mas– y proponen el «España nos roba» o la «Roma ladrona», da igual el contexto en el que se diga. Por tanto, esa es la España que no funciona, que le sirve al señor Junqueras o al señor Mas para aprovechar.

Porque miren, les digo una cosa: el señor Mas y el señor Junqueras solo tienen un proyecto común: dejar de ser españoles. Es lo único que les une. Ni siquiera mejorar Cataluña, ni siquiera pensar en la Unión Europea. No, lo único que les une a ustedes es dejar de ser españoles.

Y miren, les digo una cosa, con todos los respetos: dejar de ser españoles no es un proyecto, en todo caso, cada uno que piense y que se plantee lo que piensa. Pero dejar de ser españoles no es un proyecto común, dejar de ser españoles no es un proyecto democrático, dejar de ser españoles no soluciona el paro, dejar de ser españoles no soluciona la corrupción. Es más, incluso en algún caso la agrava. Por tanto, ¿qué solución proponen ustedes aquí hoy? ¿Dejar de ser españoles? ¡Vaya proyecto! Lo que hay que hacer es arreglar España. Lo que hay que hacer es arreglar Cataluña en lo que no funciona. Lo que hay que hacer es arreglar la Unión Europea. Porque, miren, los mayores enemigos de la Unión Europea son aquellos que no quieren arreglar como funciona, porque funciona mal, y también aquellos que quieren la ruptura de la Unión Europea.

Los mejores, o en este caso los mayores enemigos de España, también son, primero, los inmovilistas, estamos de acuerdo, los que quieren que España sea decadente, pero también aquellos que quieren romperla. Y los mayores enemigos de Cataluña son los que la quieren dividida en dos bandos, de buenos y malos catalanes, de registros de buenos y malos catalanes, ¿eh, señor Mas? De aquellos que son los buenos, la mayoría

que usted dice –no sé si es mayoría o minoría, ya veremos las siguientes elecciones–, y después los malos, que somos, supongo, los que no piensan como usted.

Pues, miren, ni Cataluña se va a dividir, a pesar de sus esfuerzos, ni España se va a romper, ni a Europa la vamos a hundir. Vamos a levantar Cataluña y el conjunto de España, y vamos a reformar Europa.

Miren, España ha superado durante la historia muchas crisis como esta, y Europa también. Es más, los mayores enemigos –les digo– de España y del conjunto de Europa, siempre han sido movimientos que han ido o a defender lo reaccionario, lo antiguo, lo decadente, o también a defender lo reaccionario, antiguo y decadente; es decir, el separatismo. Por tanto, nosotros creemos que la solución de España pasa por estar más unidos dentro de Europa; y la solución a Cataluña, señor Mas, no pasa por romper internamente Cataluña, que es lo que usted está consiguiendo.

Mire, yo creo que usted ha sido un presidente que en tres años ha conseguido justo lo contrario de lo que se planteaba. Usted dijo que quería una mayoría excepcional en las últimas elecciones. Usted no tuvo una mayoría excepcional. Usted, con todos los respetos, se pegó un tortazo excepcional en las urnas. Usted no tuvo una mayoría excepcional. Usted tiene un paro excepcional. Usted tiene 60.000 millones de deuda excepcionales de la Generalitat. Usted tiene muchos casos de corrupción excepcionales en su bancada. Usted tiene un paro, una economía decadente en Cataluña, como en el conjunto de España. Por tanto, en eso también somos muy españoles. Los problemas de Cataluña son los mismos que los problemas de España, y muy europeos, porque también nos asemejamos mucho a lo que pasa en Europa.

Por tanto, señor Mas, frente a problemas comunes, soluciones comunes. Eso es lo que le planteamos. Y no cuenten con Ciutadans para dividir a la sociedad catalana, para separarnos del conjunto de españoles o para sacarnos de la Unión Europea.

Y acabo, presidenta. Ciutadans, si vostè convoca eleccions, senyor Mas, també vol que anem a votar, i els catalans també podran votar a les següents eleccions. Quan els votin, a vostès, suposo que votaran que volen la separació, i votaran no a Espanya i votaran no a Europa. Miri, nosaltres tenim en aquest cas tres sí a la nostra proposta: sí a Catalunya, sí a Espanya en el seu conjunt i sí a la Unió Europea.

Així que, senyor Mas, si vostè és coherent, valent, convoqui eleccions anticipades, deixin aquest camí de focs d'artifici i deixi que els catalans triïn un govern diferent: un govern per a la convivència, un govern per a la unió amb la resta d'Espanya i un govern que estigui dintre dels futurs estats, en aquest cas, dels estats units d'Europa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom, bon dia a tots i a totes. Per exposar la posició de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerrres en aquesta proposta de resolució i ple extraordinari, que hem acompanyat perquè se celebrés amb la nostra signatura. Volem activar un nervi que sovint oblidem, però que nosaltres el tenim molt present justament per poder projectar cap al futur totes les iniciatives i totes les energies, que és el nervi de la memòria, i, en aquest cas, d'una memòria que ens porta justament avui, que es vota a anar a sol·licitar un mecanisme previst en la Constitució, o possible en la Constitució espanyola, que ens porta justament al naixement d'aquesta Constitució espanyola.

Hi havia en aquell moment un estat fortament deslegitimant que sortia del franquisme. Hi havia una ocasió d'or per haver construït una societat millor, més democràtica, més social, més social del que són ara mateix els estats a l'Europa Occidental. Hi havia hagut, sobretot, i hi va haver, l'ocasió –com justament acordaven en els quatre punts totes les forces aplegades en l'Assemblea de Catalunya– de respectar i fer respectar el dret a l'autodeterminació del poble català, demanda principal entre les quatre que l'Assemblea de Catalunya va contemplar en els seus manifestos i en el seu programa polític de quatre punts –incomplerta per tot hom, incomplerta–, el dret a l'autodeterminació.

A canvi vam tenir uns pactes, uns pactes de transició democràtica de la dictadura a aquesta democràcia i un marc polític que se'ns va atorgar als catalans i a les catalanes i a la resta dels pobles de l'Estat, de peixera, on nosaltres érem els peixos i podíem nedar amb la il·lusió de veure altres realitats, de poder somiar altres horitzons, però que el vidre ens impedia accedir-hi; un pacte de peixera on tenir-hi els catalans i les catalanes a dins tancats.

No és aquest un exercici gratuït, el que estic fent, perquè, d'aquell pacte constitucional, d'aquella traïció als principis de l'Assemblea de Catalunya, d'aquell pacte per mantenir els mateixos artífexs del franquisme, els mateixos llocs de poder, d'aquell reciclatge i d'aquella amnèsia col·lectiva en va sortir aquest marc constitucional que ara, aquí, com a mínim, al Principat de Catalunya, s'esgota a marxes forçades.

És per això que nosaltres, davant d'aquesta proposta d'anar justament a sol·licitar un mecanisme que hauria de preveure aquesta constitució peixera, aquest marc estatutari constitucional, peixera per als catalans i les catalanes, nosaltres diem a les tres forces, en tot cas, que finalment hi aniran..., que hi aneu, que vau fer de la vostra història, la de la Constitució i la dels estatuts d'autonomia –la de la Constitució no per a Esquerra Republicana, però la dels estatuts d'autonomia–, de participar i desplegar l'autonomia, de creure's que hi havia un marc possible, de creure's que la peixera era moblable, que era ampliable, que hi podia haver annexos a la peixera i que, com a peixos permanentment, però, podríem anar ampliant aquesta peixera; mai el marc, però, en tot cas, la podríem anar ampliant. Aneu-hi! Aneu-hi i tanqueu aquest camí! Aquest camí que vau començar ara fa molts anys i que ens deixava relegats a una limitació política

com a poble, a una subordinació a l'Estat espanyol, a uns pactes amb les elits franquistes i amb les elits de l'Estat espanyol que ens sotmetien a les classes populars catalanes també a haver de ser sempre això: classes populars sotmeses a unes elits.

Aneu-hi, i tanqueu aquest camí que es va iniciar –per nosaltres, malauradament– els anys setanta, que no el va iniciar tota la societat, que el va iniciar un consens institucional i que, sortosament, toca a la seva fi. Fins aquí podíem arribar: us podíem acompanyar a convocar el Ple; us podíem acompanyar a entrar la sol·licitud a tràmit d'aquest, del contingut d'aquesta proposta que volem fer per exigir a través de la Constitució, demanar al Congrés dels Diputats, a través de la Constitució, que transfereixin a l'autonomia catalana la competència exclusiva de l'Estat de celebrar referèndums; però, més enllà, no hi podem anar.

Aquest, el marc constitucional, és un camí que nosaltres no hem recorregut mai, no ens l'hem cregut mai, no ens creiem l'autoritat ni moral ni política de l'Estat espanyol sobre el poble català, i, a més a més, pensem que ha estat un error trenta-cinc anys d'estar aguantant un estat espanyol que ha aprofitat durant aquest temps per rearmar-se políticament, per rearmar-se econòmicament, per rearmar-se jurídicament, i que ara és més poderós que mai. I, en canvi, no ha afavorit gens el fet d'haver construït una societat catalana acostumada, segurament, al fet que tot podia ser o que tot semblava ser negociable a través de competències, de transferències. Hi ha una elit política catalana que tots els problemes polítics els plantejava i que ha malgastat unes energies enormes en aquest Parlament discutint competència per competència, transferència per transferència, legitimitat d'una llei per sobre d'una altra, fent lleis autonòmiques que evitessin que les altres.... I això ens ha tingut entretinguts trenta-cinc anys, trenta-cinc anys entretinguts avalant un sistema polític que no era més, com deia abans, que una peixera.

La seqüència més immediata dels suports i de la presència dels suports cap a exercir el dret a decidir a través de la consulta. El març del 2013, en aquest Ple, es parla una proposta de resolució que es fa pujar a Ple, com només s'està fent amb les propostes de resolució referents al procés sobiranista, que presenta el Partit Socialista i en la qual demana que es faci de forma acordada i legal una consulta, que és exactament el que es demana avui: fer de forma acordada i legal.

Aquí l'única cosa que ha variat no és el vot de la CUP, que va ser d'abstenció –en aquell moment en vam dir «abstenció incrèdula»–, sinó, justament, un canvi absolut de posicions del Partit Socialista de Catalunya, que ha passat de ser proposador de la via legal i acordada a ser boicotejador, per tant, negador de la possibilitat d'anar al Congrés dels Diputats a sol·licitar això. Però la CUP ja ens hi vam abstenir exactament a la mateixa proposta.

El setembre del 2013, en canvi, vam considerar que en el debat de política general s'obria, a través d'una proposta de resolució a proposta de Convergència i Esquerra, una possibilitat de calendaritzar d'una vegada per totes aquella expressió de voluntats reiterada, que

sí, celebrarem una consulta, de calendaritzar les dades, i, per tant, posar límit a l'establiment d'una data i d'una pregunta. I, per això, vam considerar necessari que aquí sí que haviem de votar-hi a favor i de ser-hi.

I, finalment, òbviament, per concloure aquesta calendarització, vam considerar necessari que la CUP també fos en l'establiment de la data, en l'establiment de la pregunta que va tenir lloc al Palau de la Generalitat. Perquè això finalment passava i feia un canvi substancial, feia passar el procés sobiranista a un altre escenari. Ja no estàvem en l'expressió de voluntats, sinó que estàvem actuant en la determinació d'exercir el dret a decidir, en la determinació de materialitzar aquestes voluntats.

Nosaltres som conscients i actuem amb aquest marc, que hi ha dos escenaris i dos actors principals en tot aquest conflicte democràtic que enfronta la majoria social catalana amb l'Estat espanyol. Hi ha dos escenaris, i cap és l'espanyol. Hi ha un escenari que és la nostra pròpia societat, amb qui parlem, amb qui dialoguem, amb qui tots expliquem quin és el millor futur, i cadascú s'expressa com vol. Hi ha un altre escenari que és l'internacional. Però l'Estat espanyol no és escenari en aquest conflicte, ha dimitit de la funció de ser un escenari vàlid per poder discutir res democràticament que tingui a veure amb la sobirania del poble català. Ha dimitit, ha desaparegut. L'Estat espanyol ha passat a ser actor únicament i no escenari de resolució democràtica del conflicte per la sobirania del poble de Catalunya. És actor bloquejador, és actor sord, és actor cec, és actor immobiliari i és actor negador i menyspreador dels drets col·lectius del poble català, com ho és, per altra banda, de tants altres drets socials, de tants altres drets públics i de tants altres drets nacionals en el marc de l'Estat espanyol, negant tots i cada un dels problemes socials i dels problemes territorials que té l'Estat espanyol, com ho ha fet, d'altra banda, sempre.

I hi ha un altre actor. Si d'una banda, hi ha un actor bloquejador i un actor negador, després, hi ha un actor que és el poble, justament, la societat catalana, de qui no tolerarem que ningú digui que els 3 milions d'espanyols que en el seu moment van venir a viure a Catalunya són de ningú. Perquè, si no, d'on són els meus pares?, d'on són els pares d'en David?, d'on són els pares de tants altres d'aquesta cambra sinó de la resta de l'Estat espanyol? No tolerarem que ningú patrimonialitzi, de forma fins i tot racista, l'origen de molts dels catalans, actualment... (*aplaudiments*), quan són absolutament lliures, perquè és propi també d'una visió de l'Estat espanyol absolutament plana i cega d'interpretar que la mateixa uniformitat que pressuposa l'Estat espanyol a tot el territori, a tot el seu territori, a totes les seves classes socials, també hi serà en la seva població emigrada a l'Estat espanyol com si fos patrimoni seu. I és absolutament fals.

El poble català és absolutament divers, té discussions inversemblants, també; té molts debats polítics, té totes les posicions que l'arc de Sant Martí pot dibuixar. El poble català no és una unitat en si mateix, sinó que és una multitud d'opinions, d'orígens, de seqüències familiars, de classes socials. Però és aquest l'actor que s'està posant cada vegada, i està teixint llaços cada ve-

gada més forts per posar-se d'acord sobre una sola cosa: no són *las demandas de los catalanes* el que està en joc; és una sola demanda: exercir el dret a decidir, és a dir, poder decidir sobre la independència de Catalunya.

No hi ha un *dossier de los catalanes* allà al Congrés dels Diputats, que l'Estat espanyol està cec i no ho veu, i hauria d'atendre a veure què volen, quines competències volen una altra vegada, el plat de lletíes, o a veure quines faves voleu ara mateix, no, ja no va d'això; hi ha una sola demanda, no hi ha el *dossier de los catalanes*, hi ha una sola demanda, que és si hi pot haver referèndum i podem votar o no hi pot haver referèndum i no podem votar.

I aquesta societat catalana diversa, amb tants orígens com persones hi ha, amb tantes històries familiars com famílies hi ha en aquest país, no es dividirà per decidir el seu futur. Només pensa que es dividirà aquell que també ho pensava de la república, que dividia, i que va actuar en conseqüència; perquè la república dividia, perquè s'havia decidit democràticament i no interessava. Només pensa que es dividirà la societat catalana aquell qui pensa que decidir en contra dels privilegis de qui ho està dient divideix la societat. La societat catalana discernirà el seu futur a través de la manera més digna i més noble que hi ha de discernir col·lectivament el futur de les societats, de les societats diverses, que és votant democràticament, decidint col·lectivament.

Nosaltres, ja ho hem dit abans, ens abstindrem en aquesta votació, perquè volem acompanyar tots aquests passos, però perquè nosaltres no vam fer la Constitució, no hem abonat la Constitució, no hem fet els estatuts. És més: hi hem militat en contra, vam militar en contra de totes i cadascuna de les coses que es van quedar al tinter, que van quedar relegades en tot aquest procés. (*Veus de fons.*) Considerem que és tot un error el que s'ha recorregut, i, per tant, acompanyarem, us esperarem a l'andana, veurem marxar el comboi a Madrid i ens quedarem mirant el rellotge de l'estació.

Valorem positivament que s'hagin expressat tots els compromisos per part del president, per part dels diferents grups que han intervingut avui, els compromisos que han de quedar clars i nets davant de la societat, de retorn en un termini determinat d'aquest comboi a Madrid; que no s'eternitzi com ho ha fet sempre el comboi a Madrid ni plantegi altres escenaris. Que retorni aviat. Nosaltres estarem a l'andana, mirant el rellotge d'una estació que, què voleu que us diguem?, és absolutament inhòspita, per a nosaltres, aquesta estació.

Nosaltres no..., per coherència amb els nostres principis, però per respecte al nostre programa electoral, com deia algun dels que han intervingut abans –per respecte al nostre programa electoral–, no anirem a demanar permís per ser lliures a Madrid, ni demanarem posteriorment perdó per ser-ho, de lliures.

Nosaltres, a diferència d'alguns altres, no estem fent una transició nacional, perquè transició se suposa que ve d'altres posicions i transita cap a altres. Nosaltres estem demanant la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol ara com ho fèiem abans: demanant la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol. Nosaltres no hem

estat mai dins el catalanisme polític. Hem estat i som part, com altres se'n vulguin sentir, de l'independentisme polític, i com a tals no hem de transitar cap a la independència; nosaltres hem estat, som i serem independentistes dels països catalans.

Nosaltres, en aquest viatge, en aquest comboi a Madrid, hi veiem com a imatge l'últim gran viatge, permeteu-nos la metàfora, dels elefants, d'aquells que tanques vegades han negociat plats de lleties, d'aquells del peix al cove; dels elefants no en volem tornar a veure cap ni un. No volem que en torni cap ni un, d'aquests elefants. Quan torneu de Madrid, i esperem... (*veus de fons*), posem-nos a treballar, d'una vegada, per materialitzar aquesta consulta i deixem enrere la cultura de la Transició, deixem enrere la cultura constitucional i deixem enrere la cultura dels estatuts d'autonomia i posem-nos a treballar, de debò, per materialitzar el dret a decidir en els Països Catalans, la Catalunya independent del futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, consellers, conselleres, president Pujol, president Rigol, president Benach, alcalde Trias, presidents de diputacions, síndic de la Val d'Aran, autoritats, representants d'entitats que ens acompanyen avui aquí, així com totes aquelles persones que ens poden estar seguint a través de la xarxa o a través de mitjans de comunicació, senyores i senyors diputats, el poble de Catalunya va dir a les urnes d'una manera molt clara i molt majoritària que vol decidir el futur polític de Catalunya votant. I, per tant, nosaltres, en tant que representants d'ells, i des de la legitimitat democràtica que ens dona el resultat de les urnes, hem de fer possible i farem possible aquest mandat dels ciutadans: el poble de Catalunya votarà i decidirà el seu futur.

Avui no parlem de quin futur polític ha de tenir Catalunya, sinó que avui parlem de com fer possible que els ciutadans el decideixin. I, per tant, em centraré en això, perquè aquesta proposta de delegació de competències té un objectiu, que és activar un dels cinc mecanismes legals existents perquè els catalans puguin fer un gran exercici de democràcia per decidir el seu futur col·lectiu.

Algú va dir allò que «una gran democràcia ha de progressar aviat o deixarà de ser o gran o democràcia». Parlem d'això, avui. De sentit i d'aprofundiment democràtic. Ningú pot perdre de vista que en ple segle XXI i a les societats modernes si alguna cosa no es pot aturar i si alguna cosa progressa a més i no a menys és la democràcia.

Per altra part, que els catalans puguin decidir el seu futur no és una cosa menor ni una cosa que ens la puguem prendre a la babalà, perquè en definitiva ens

disposem a propiciar que els catalans puguin protagonitzar el pas polític més important dels darrers tres-cents anys. Escrivim història de Catalunya. No expliquem història de Catalunya. I d'aquí la transcendència del moment, i d'aquí la necessitat de tenir sentit de la transcendència en tots els passos que fem i que hem de fer fins a fer-ho possible. Perquè, com vam dir en el darrer debat de política general, no es tracta de fer-ho per fer-ho, sinó que es tracta de fer-ho bé per fer-ho possible. La responsabilitat és altíssima.

I, per això, tots els passos que hem fet fins ara no són sobers, com no és sobrer aquest pas que fem avui aquí. Tots tenen el seu sentit, tots relliguen entre ells i alhora tots ajuden també a carregar-nos de raó a dins i a fora de Catalunya en aquest pas històric que societats, polítics i institucions protagonitzem. Què hem fet per arribar fins aquí? El 23 de gener vàrem aprovar la Declaració de sobirania, que en síntesi ve a dir i a solemnitzar què volem fer, decidir el nostre futur, i com ho volem fer, tots els principis amb què ho volem fer; després vàrem votar la resolució de la proposta del PSC, que incidia una vegada més en la voluntat de diàleg i acord per part nostra amb el Govern de l'Estat amb referència a la consulta; el Govern va crear el Consell Assessor per a la Transició Nacional amb l'objectiu d'assessorar en aquest procés; vam crear la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, paper central del Parlament, per contrastar, per debatre; vàrem constituir i impulsar el Pacte nacional pel dret a decidir per vehicular el principi de participació d'una societat civil tan transversal com compromesa amb el dret a decidir; el president va comunicar al president Rajoy la voluntat i determinació de fer la consulta, però amb el desig de diàleg i acord; s'ha iniciat des de Catalunya la pedagogia i l'explicació del procés català a nivell de la comunitat internacional; hem tramitat una via més de les possibles, que és la Llei de consultes que es tramita en aquest Parlament, i el 12 de desembre, amb tot aquest pòsit, amb tota aquesta feina, vàrem acordar data, pregunta i vies legals. I avui proposem l'activació de la via del 150.2, que com deia és un dels cinc mecanismes legals més. El senyor Rivera diu: «Quan els falli aquest, què passarà? S'acaba.» *Barrio Sésamo*. No, perdoni: quan s'acabi aquest, de mecanisme, n'hi ha quatre més per activar. (*Remor de veus i rialles.*) Per tant, i si... Em sembla que és d'una lògica abassegadora —em sembla que és d'una lògica abassegadora.

I si alguns de vostès tan il·legal diuen que és això, per què no ho han portat al Consell de Garanties Estatutàries? O només porten al Consell de Garanties Estatutàries allò que perjudica directament els ciutadans, com és no tenir aprovats uns pressupostos? (*Aplaudiments.*) Per què no ho han portat?

El 150.2 és un mecanisme previst a la mateixa Constitució, i per tant nosaltres comencem per aquest. Per què? Perquè entenem que és el mecanisme que relliga i reflecteix millor poder fer el referèndum de manera legal i de manera acordada. Aquests dies i avui mateix hem vist dirigents polítics que més que dirigents polítics semblaven aspirants a membres del Tribunal Constitucional, que deien que tot això de la consulta és il·legal i és inconstitucional. Jo també vinc de forma-

ció jurídica. Però permetin-me que em remeti a persones que crec que tenen més credibilitat, més solvència. Suposo que no s'ho prendran malament, perquè, entre d'altres, per aquí al Parlament han passat persones que van redactar i pactar la Constitució, han passat molts catedràtics de reconeguda solvència, experts en dret constitucional, el mateix president del Consell Assessor per a la Transició Nacional és exmembre del Tribunal Constitucional... I, per tant, mereixen tota la credibilitat. I, des d'aquells que estan radicalment en contra de la independència de Catalunya fins aquells que hi estan a favor, tots han vingut a dir, tots han dit: «Si hi ha voluntat política, la consulta es pot fer.» Bé, per ser més precisos han dit: «Si hi ha més voluntat política per part de l'Estat i menys política per part del Tribunal Constitucional.» Per tant, la consulta es pot fer.

Però no entraré en un debat acadèmic i constitucional. Defujo aquest debat, perquè en saben més ells que segurament nosaltres. Però sí que permetin-me que entri en el terreny més de la lògica o del sentit comú. I a un li vénen una sèrie de preguntes i reflexions al cap, no? És a dir, demanar votar és inconstitucional? O més aviat prohibir votar destil·la preconstitucionalitat? Dir que demanar votar és perillós, com va dir el ministre Margallo, o dir que demanar votar divideix és propi del vocabulari de l'Europa del segle XXI o més aviat és propi del vocabulari de l'Estat espanyol del segle passat, diguem entre els anys quaranta i setanta? Lluitar per votar porta a la frustració? A la frustració, sí. De qui? D'aquells que no creuen en la democràcia. Perquè això, aquest vocabulari de «no lluitin per votar perquè aniran a la frustració»..., hi ha molta gent –jo no, perquè ho he conegut pels llibres d'història– que això ja ho van viure.

Senyors de Ciutadans i senyors del Partit Popular: la seva intolerància en tot aquest procés és per por a la democràcia o és perquè qui ho demana és Catalunya? O és per totes dues coses alhora? Perquè a mi em fa la sensació que en tot aquest procés i tot aquest tema a vostès els passa com diu la dita popular, que se'ls ajunta la fam amb les ganes de menjar.

I fixem-nos que en tots els passos que fem, en tots els passos que fem cap a la consulta, i que abans he relacionat, nosaltres, els favorables al dret a decidir, sempre ens hem mogut en tres grans vèrtexs. Sempre –sempre. En tots els passos. Els demano que ho repassin: grans majories transversals, legalitat i voluntat d'acord amb l'Estat. I l'Estat, durant tot aquest temps, en quins paràmetres s'ha mogut fins ara? En bàsicament dos: menysteniment i brometa, i ostentació del no-diàleg, del «no hi ha res a parlar». Primer, com dèiem, sempre que fem alguna cosa comencen amb la brometa, no? Com en la Declaració de sobirania: «Esto no va a servir para nada, esto no...» Patapam!, cap al Tribunal Constitucional. O primer, també, fent mofa i brometa amb la carta que el president Mas ha enviat a tots els líders europeus i la comunitat internacional. (*Remor de veus.*) Sí, fent brometa, anar fent brometa, però dos-cents folis per rebatre els arguments de la carta del president i el que passa a Catalunya. (*Aplaudiments.*) Però menysteniment dels debats que teníem aquí, perquè passava una cosa: vostès es refiaven del fracàs del pro-

cés a dins de Catalunya, i sempre deien allò de: «No sabemos lo que quieren preguntar. Cuando se pongan de acuerdo entre ellos ya nos avisarán.» Doncs, mirin, ja ens hem posat d'acord: data, pregunta i dia. (*Aplaudiments.*) Nosaltres ja ens hem posat d'acord. I, si volen, l'acord que prendrem avui serveix per avisar-los que ja ens hem posat d'acord.

La paradoxa és que mentre els que defensem la consulta, la legalitat, la viabilitat de la consulta, estem més concentrats a fer-la possible, els que diuen «no» a la consulta i que diuen que la prohibiran estan en plena campanya electoral de la consulta, amb el «no» a la independència, no? Si tan segurs estan, com ens ha anunciat aquí la senyora Sánchez-Camacho, de les maldats de la independència de Catalunya, que sortirem d'aquí, que sortirem d'allà, que ens faran fora d'aquí, que ens faran fora d'allà... Que jo sàpiga, si sortís aprovada la independència, l'únic lloc segur d'on se sortiria és de l'Estat espanyol. Però, dit això, si tan segurs estan de les maldats de la independència de Catalunya i confien en el poble de Catalunya, en els ciutadans, en la seva intel·ligència, per què no deixen que ells valorin els seus arguments i decideixin? Per què tenen por de la democràcia? Que decideixin. Si tan dolenta és la independència de Catalunya, que decideixin. On està, el problema? Perquè aquest és el tema de fons. Entre aquells que volem fer un acte de democràcia i fer el possible perquè tothom voti, partidaris i no partidaris de la independència, perquè així ho ha volgut el poble de Catalunya, i aquells que estan en contra i giren l'esquena al poble de Catalunya; entre aquells que parlem de preguntar i aquells que parlen de prohibir preguntar.

I la meva pregunta és... Situats aquí, i en aquesta fase en què el Parlament fa una proposta a l'Estat per propiciar una via legal acordada amb l'Estat perquè els catalans puguin votar, la meva pregunta és: per què no hi és, el PSC? Vostès es van comprometre a favor de la consulta legal i acordada. Per què, doncs, avui...? El que faran és molt gruixut. Per què en comptes, avui, de propiciar que aquest hemicicle sigui el resultat de les eleccions, que van dir que hi havia cent set diputats, i ho va dir el poble de Catalunya, que estaven a favor d'una consulta legal i acordada...? Quan avui impulssem aquests mecanismes, per què vostès traeixen això i en comptes d'engruixir el que van dir els ciutadans de Catalunya engruixeixen el «no» a la consulta? Per què fan avui això? Per què es giren d'esquena? Per què es posen al costat dels que parlen de prohibir preguntar?

Senyor Navarro, avui vostè enterra una llarga tradició d'aquests temes..., que havien passat en aquest Parlament. En tots els temes de gruix de país i que giraven entorn de la democràcia, de l'autogovern, de la llengua, etcètera, sempre les forces catalanistes hi érem conjuntament. Amb una cosa o una altra, una amb un matís, una altra amb un altre matís. Però sempre hi érem conjuntament. I hi érem conjuntament perquè no ser-hi era posar-ho més fàcil, era fer el caldo gros, a tots aquells que no és que ens neguin el dret a decidir, sinó que directament, com s'ha vist avui, ens neguen el dret a existir com a país i com a nació. I posar-se al seu costat avui és fer-los el caldo més gros. Vostè ho posa més fàcil al senyor Rajoy perquè ens digui que no. Ai-

xò és el que vostè fa, traint el que van ser els cent set diputats que van sortit de les urnes.

El seu argument per votar en contra avui és legítim –és legítim. El seu argument és legítim. Però, perdó: si és el que expliquen no s'aguanta per enlloc. Perquè s'imaginin que la història del catalanisme polític, del nostre autogovern, mai hagués sortit..., o s'hagués impulsat aquí una proposta cap al Govern espanyol a l'espera que el Govern espanyol ens donés l'OK o ens donés el vistiplau? S'imaginin que no haguéssim fet re, sempre esperant que ens diguessin que OK? No seríem res! És justament el contrari: l'experiència ens diu que és a base d'impulsar des d'aquí propostes amb grans majories, majories incontestables, que allà al final s'han acabat movent. Però primer nosaltres hem de sortir d'aquí. I per això per nosaltres aquesta proposta d'avui, en la línia d'una proposta legal i acordada, és molt important que tingui una gran força aquí.

Vostès defensen una Espanya federal. Molt legítim per part seva. I vostès ens diuen que amb el senyor Rubalcaba ja han arribat a aquest acord, ja han arribat a l'altre acord, i que se'l creuen, etcètera. Però, i si ho preguntéssim a la gent, abans? I si ho preguntéssim a la gent per no fer feina en va? Perquè jo els dic una cosa: en aquest procés que ha iniciat el poble de Catalunya sobre el seu futur polític tan negatiu és no deixar decidir la gent com decidir per la gent sense que hi puguin dir res, perquè al final aquests dos camins s'acaben trobant en el «vostès volen votar, però vostès no votaran», i tant és vestir-ho d'una manera com vestir-ho d'una altra. I vostès es van comprometre amb els ciutadans de Catalunya perquè poguessin votar.

Vostè, senyor Navarro, va dir en el debat d'investidura que no posaria pals a les rodes al procés per fer la consulta i que s'abstindria. I avui hi votarà en contra. I això, avui, és posar pals a les rodes, perquè engreixa el grup del «no» a la consulta. Diuen, i el senyor Lucena ho ha dit moltes vegades: «Nosaltres no estem ni amb els uns ni amb els altres.» Sí, però a l'hora de la veritat voten amb els altres. Aquest és el tema. I el que valen són els fets, els vots. No les paraules. I avui hem de votar.

I, per tant, jo els demano que..., canviar de criteri per canviar de criteri, que no és cap retret, que ho facin en la línia del que ha estat sempre la tradició i el bagatge del PSC, que ha estat, davant del dubte, davant de la cosa..., posar-se al costat de les majories demòcrates i catalanistes. I els ho diem des de la credibilitat. Perquè nosaltres, quan vam estar a l'oposició, en els temes de gran gruix de país nosaltres hi vam ser i hi vam votar a favor, i no estava precisament ni acordat ni desencallat amb l'Estat. I no els demanem impossibles. Els demanem que votin una cosa que ja fa anys que van

votar; els demanem que votin a favor d'allò a què es van comprometre amb els seus electors, i els demanem que votin a favor de la democràcia.

I per acabar, una reflexió i un apunt final. En tot el procés es parla molt, i avui ha tornat a sortir, de la Constitució. I aquesta proposta mateix d'avui surt de la Constitució. Però no podem perdre de vista una cosa. Ho dic perquè allò del llegir no ens faci perdre l'escriure, i crec que aquest edifici n'és una prova ben viva: Catalunya, com a nació, i la seva voluntat permanent d'autogovern no neixen, ni de bon tros, amb la Constitució del 78. Catalunya és, ha estat, i Catalunya serà. I Catalunya ha superat el que ha superat perquè sempre hem preferit la reacció que no la resignació. Però Catalunya és per la seva voluntat de ser. I per això Catalunya seguirà sent. I Catalunya serà el que els seus ciutadans decideixin que sigui, amb llibertat i amb democràcia.

Nosaltres serem lleials al poble de Catalunya. A ells representem, a ells ens devem, a ells servim. Som al segle XXI, i a ningú l'ha d'espantar la democràcia. La determinació molt majoritària d'aquesta cambra i la determinació del president Mas són clares; la nostra, també. Els catalans volen votar i decidir, i tinguin per segur que els catalans votaran i decidiran.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, els recordo que, d'acord amb l'article 154.3 del Reglament, la proposta que avui s'ha debatut ha de ser aprovada per majoria absoluta.

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida, la proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de delegació a la Generalitat de Catalunya de la competència per a autoritzar, convocar i celebrar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya ha estat aprovada per 87 vots a favor, 43 en contra i 3 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i nou minuts.